

04-07-2018

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA:

UR. BROJ:

KLASA: 423-05/13-01/1

URBROJ:360-03-0103/03-2018-14

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Regionalni centar Zagreb, Ulica grada Vukovara 70, 10000 Zagreb

(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud Trgovački sud u Varaždinu

Poslovni broj spisa St-212/2018-4

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU

OIB 38083028711

Adresa / sjedište

Ivana Lučića 6, Zagreb

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

INDUSTROGRADNJA d.d.

OIB 03714155365

Adresa / sjedište

Augusta Šenoa 4-6, Varaždin

PODACI O TRAZBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Dana 03. siječnja 2013. godine otvoren je postupak predstečajne nagodbe nad društvom INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb, te su pozvani vjerovnici gore navedenog dužnika da prijave svoje tražbine.

Agencija za upravljanje državnom imovinom kao vjerovnik prijavila je svoje tražbine u iznosu od 6.820.210,23 kn od čega se iznos od 2.207.586,22 kn odnosi na glavnice, a iznos od 4.612.624,01 kn na kamate.

Predstečajnom nagodbom nad dužnikom INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb (Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. Stpn-332/14 od 05. rujna 2014. godine kojim je odobreno sklapanje Predstečajne nagodbe nad dužnikom INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb, koje je postalo pravomoćno dana 03. veljače 2015. godine), dužnik INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb je vjerovniku Agenciji za upravljanje državnom imovinom (kao pravnom predniku Centra za restrukturiranje i prodaju) osporio tražbinu u iznosu od 6.820.210,23 kn, a samo u slučaju ako osporena tražbina postane pravomoćna, ali najviše do prijavljenog iznosa, dužnik se obvezao vjerovniku namiriti tražbinu sukladno Planu financijskog restrukturiranja dužnika koji predviđa otpis 12,5% prijavljene tražbine. Preostali iznos od 5.967.000,00 kn dužnik se obvezao namiriti unosom u kapital dužnika ili prijenosom dionica dužnika, po nominalnoj vrijednosti dionice, na način da vjerovnik stekne vlasništvo nad najviše 5.967 dionica dužnika, nominalne vrijednosti 1.000 kn po dionici, u roku tri mjeseca nakon što osporena tražbina postane pravomoćna. U slučaju da samo dio prijavljene tražbine postane pravomoćan, dužnik ima pravo na namirenje u dionicama u broju koji je umanjeno proporcionalno iznosu tražbine koja je dobila potvrdu pravomoćnosti u odnosu na ukupnu prijavljenu tražbinu.

Pravomoćnom Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1627/2014 od 24. travnja 2015. godine, djelomično preinačenom u pogledu tijeka zakonskih zateznih kamata Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-5681/2015 od 31. svibnja 2017. godine, naloženo je tuženiku INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb da tužitelju Centru za restrukturiranje i prodaju (u daljnjem tekstu: CERP), s osnova dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu, isplati iznos od 1.869.023,00 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamata. Navedenom pravomoćnom Presudom odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja CERP-a da mu tuženik isplati s osnova dijela dividende za 1997. i za 1999. godinu iznos od 338.563,22 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamata.

Gore navedenom pravomoćnom Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb treba CERP-u isplatiti iznos od 1.869.023,00 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamata, koji ukupan iznos premašuje iznos tražbine koji je CERP prijavio u postupku predstečajne nagodbe i koji iznos je naveden u Rješenju o sklopljenoj predstečajnoj nagodbi (6.820.210,23 kn). Sukladno navedenom, INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb trebala je postupiti po predmetnoj Predstečajnoj nagodbi i CERP-u namiriti tražbinu sukladno Planu financijskog restrukturiranja dužnika koji predviđa otpis 12,5% prijavljene tražbine, a preostali iznos od 5.967.000,00 kn dužnik se obvezuje namiriti unosom u kapital dužnika ili prijenosom dionica dužnika, po nominalnoj vrijednosti dionice. Budući da INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.o.o., Zagreb nije postupila sukladno Rješenju o predstečajnoj nagodbi.

Budući da je društvo INDUSTRIGRADNJA GRUPA d.d. Zagreb, pripojeno društvu ISTO d.d. te potom brisano iz sudskog registra, a temeljem plana podjele društva ISTO d.d. Varaždin

izvršena je podjela imovine društva ISTO d.d., kao društva koje se dijeli i ne prestaje, na nova društva koja se osnivaju radi provođenja podjele s osnivanjem društva ISTO Grupa d.d. i INDUSTROGRADNJA d.d. CERP u predstečajnoj nagodbi nad društvom INDUSTROGRADNJA d.d. prijavljuje ukupna potraživanja u iznosu od 6.960.726,91 kn.

Iznos dospjele tražbine **6.960.726,91 (kn)**

Glavnica **1.869.023,00 (kn)**

Kamate **5.091.703,91 (kn)**

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
_____ (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

- Presuda i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1627/2014 od 24. travnja 2015. godine 2x
- Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-5681/2015 od 31. svibnja 2017. godine 2x
- Obračun kamata 2x

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje **ODRIČEM / NE ODRIČEM**

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja **PRISTAJEM / NE PRISTAJEM**

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

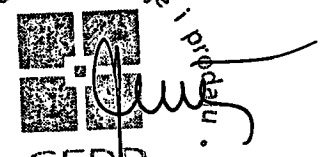
Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum
Zagreb, 02.07.2018

Centar za restrukturiranje i prisilnu likvidaciju
CERD
Ivana Lučića 6, Zagreb

Potpis vjerovnika

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
 AUGUSTA ŠENOVA 4-6
 42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
 Datum obračuna: 14.06.2018
 Zaključno sa: 14.06.2018
 Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 1

OIB: 03714155365

R.b. Predmet

Iznos duga

	Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.	Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
1. Kamata po Pž-5681/2015-2	1 136 370,00				
	01.01.1999	31.12.1999	364	18,00G	203 986,20
	01.01.2000	31.12.2000	366	18,00G	204 546,60
	01.01.2001	31.12.2001	365	18,00G	204 546,60
	01.01.2002	30.06.2002	181	18,00G	101 432,70
	01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	85 928,25
	01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	170 455,50
	01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	170 455,50
	01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	170 455,50
	01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	170 455,50
	01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	170 455,50
	01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	193 182,90
	01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	193 182,90
	01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	193 182,90
	01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	95 797,55
	01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	256 148,98
	01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	84 527,25
	01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	71 034,02
	01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	69 594,10
	01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	70 403,88
	01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	68 410,72
	01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	11 707,10
	01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	48 301,02
	01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	56 790,56
	01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	56 443,43
	01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	54 548,25
	01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	53 905,66
	01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	46 695,47
2. Kamata po Pž-5681/2015-2	355 311,00				
	01.01.2000	31.12.2000	365	18,00G	63 781,24
	01.01.2001	31.12.2001	365	18,00G	63 955,98
	01.01.2002	30.06.2002	181	18,00G	31 715,16
	01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	26 867,35

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
AUGUSTA ŠENOVA 4-6
42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
Datum obračuna: 14.06.2018
Zaključno sa: 14.06.2018
Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 2

OIB: 03714155365

R.b. Predmet

Iznos duga

Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.	Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	53 296,65
01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	53 296,65
01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	53 296,65
01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	53 296,65
01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	53 296,65
01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	60 402,87
01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	60 402,87
01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	60 402,87
01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	29 953,20
01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	80 090,60
01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	26 429,30
01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	22 210,34
01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	21 760,12
01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	22 013,32
01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	21 390,11
01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	3 660,48
01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	15 102,38
01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	17 756,81
01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	17 648,28
01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	17 055,71
01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	16 854,78
01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	14 600,36

3. Kamata po Pž-5681/2015-2

197 362,00

01.01.2002	30.06.2002	180	18,00G	17 519,26
01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	14 923,81
01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	29 604,30
01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	29 604,30
01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	29 604,30
01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	29 604,30
01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	29 604,30
01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	33 551,54
01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	33 551,54
01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	33 551,54
01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	16 637,89
01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	44 487,33

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
AUGUSTA ŠENOVA 4-6
42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
Datum obračuna: 14.06.2018
Zaključno sa: 14.06.2018
Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 3

OIB: 03714155365

R.b. Predmet

Iznos duga

Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.	Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	14 680,49
01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	12 337,02
01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	12 086,94
01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	12 227,57
01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	11 881,41
01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	2 033,26
01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	8 388,80
01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	9 863,25
01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	9 802,96
01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	9 473,81
01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	9 362,20
01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	8 109,96

4. Kamata po PŽ-5681/2015-2

179 980,00

01.01.2003	31.12.2003	364	15,00G	26 923,04
01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	26 997,00
01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	26 997,00
01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	26 997,00
01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	26 997,00
01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	30 596,60
01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	30 596,60
01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	30 596,60
01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	15 172,56
01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	40 569,26
01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	13 387,55
01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	11 250,48
01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	11 022,42
01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	11 150,67
01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	10 834,99
01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	1 854,19
01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	7 649,99
01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	8 994,57
01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	8 939,60
01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	8 639,43
01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	8 537,66
01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	7 395,70

CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU
IVANA LUČIĆA 6
10000 ZAGREB

UKUPNO KAMATA:	5 091 703,91
-----------------------	---------------------

OSNOVICA UKUPNO: 1 869 023,00

KAMATE UKUPNO 5 091 703,91

OSNOVICA + KAMATE: 6 960 726,91

Obračunao: *Prof. M. V. V.*

Pošiljatelj obračuna:

Štetauč

Centar za restrukturiranje i prodaju
Ivana Lučića 6, Zagreb

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
AUGUSTA ŠENOVA 4-6
42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
Datum obračuna: 14.06.2018
Zaključno sa: 14.06.2018
Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 1

OIB: 03714155365

R.b.	Predmet	Iznos duga		Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
		Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.			
1.	Kamata po Pž-5681/2015-2	1 136 370,00				
		01.01.1999	31.12.1999	364	18,00G	203 986,20
		01.01.2000	31.12.2000	366	18,00G	204 546,60
		01.01.2001	31.12.2001	365	18,00G	204 546,60
		01.01.2002	30.06.2002	181	18,00G	101 432,70
		01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	85 928,25
		01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	170 455,50
		01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	170 455,50
		01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	170 455,50
		01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	170 455,50
		01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	170 455,50
		01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	193 182,90
		01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	193 182,90
		01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	193 182,90
		01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	95 797,55
		01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	256 148,98
		01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	84 527,25
		01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	71 034,02
		01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	69 594,10
		01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	70 403,88
		01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	68 410,72
		01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	11 707,10
		01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	48 301,02
		01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	56 790,56
		01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	56 443,43
		01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	54 548,25
		01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	53 905,66
		01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	46 695,47
2.	Kamata po Pž-5681/2015-2	355 311,00				
		01.01.2000	31.12.2000	365	18,00G	63 781,24
		01.01.2001	31.12.2001	365	18,00G	63 955,98
		01.01.2002	30.06.2002	181	18,00G	31 715,16
		01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	26 867,35

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
AUGUSTA ŠENOVA 4-6
42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
Datum obračuna: 14.06.2018
Zaključno sa: 14.06.2018
Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 2

OIB: 03714155365

R.b. Predmet

Iznos duga

	Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.	Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
	01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	53 296,65
	01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	53 296,65
	01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	53 296,65
	01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	53 296,65
	01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	53 296,65
	01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	60 402,87
	01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	60 402,87
	01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	60 402,87
	01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	29 953,20
	01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	80 090,60
	01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	26 429,30
	01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	22 210,34
	01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	21 760,12
	01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	22 013,32
	01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	21 390,11
	01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	3 660,48
	01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	15 102,38
	01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	17 756,81
	01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	17 648,28
	01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	17 055,71
	01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	16 854,78
	01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	14 600,36
3. Kamata po PŽ-5681/2015-2			197 362,00		
	01.01.2002	30.06.2002	180	18,00G	17 519,26
	01.07.2002	31.12.2002	184	15,00G	14 923,81
	01.01.2003	31.12.2003	365	15,00G	29 604,30
	01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	29 604,30
	01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	29 604,30
	01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	29 604,30
	01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	29 604,30
	01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	33 551,54
	01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	33 551,54
	01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	33 551,54
	01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	16 637,89
	01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	44 487,33

OBRAČUN KAMATA PRIMJENOM JEDNOSTAVNOG KAMATNOG RAČUNA

Dužnik: 711002

INDUSTROGRADNJA d.d.
AUGUSTA ŠENOVA 4-6
42000 VARAŽDIN

Broj obračuna: 63
Datum obračuna: 14.06.2018
Zaključno sa: 14.06.2018
Valuta plaćanja: 14.06.2018

Str. 3

OIB: 03714155365

R.b. Predmet

Iznos duga

	Datum dospjeća	Datum upl. ili obr.	Broj dana	Kamatna stopa	Iznos kamate
	01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	14 680,49
	01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	12 337,02
	01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	12 086,94
	01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	12 227,57
	01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	11 881,41
	01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	2 033,26
	01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	8 388,80
	01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	9 863,25
	01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	9 802,96
	01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	9 473,81
	01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	9 362,20
	01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	8 109,96
4. Kamata po Pž-5681/2015-2			179 980,00		
	01.01.2003	31.12.2003	364	15,00G	26 923,04
	01.01.2004	31.12.2004	366	15,00G	26 997,00
	01.01.2005	31.12.2005	365	15,00G	26 997,00
	01.01.2006	31.12.2006	365	15,00G	26 997,00
	01.01.2007	31.12.2007	365	15,00G	26 997,00
	01.01.2008	31.12.2008	366	17,00G	30 596,60
	01.01.2009	31.12.2009	365	17,00G	30 596,60
	01.01.2010	31.12.2010	365	17,00G	30 596,60
	01.01.2011	30.06.2011	181	17,00G	15 172,56
	01.07.2011	31.12.2012	550	15,00G	40 569,26
	01.01.2013	30.06.2013	181	15,00G	13 387,55
	01.07.2013	31.12.2013	184	12,40G	11 250,48
	01.01.2014	30.06.2014	181	12,35G	11 022,42
	01.07.2014	31.12.2014	184	12,29G	11 150,67
	01.01.2015	30.06.2015	181	12,14G	10 834,99
	01.07.2015	31.07.2015	31	12,13G	1 854,19
	01.08.2015	31.12.2015	153	10,14G	7 649,99
	01.01.2016	30.06.2016	182	10,05G	8 994,57
	01.07.2016	31.12.2016	184	9,88G	8 939,60
	01.01.2017	30.06.2017	181	9,68G	8 639,43
	01.07.2017	31.12.2017	184	9,41G	8 537,66
	01.01.2018	14.06.2018	165	9,09G	7 395,70

CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU
IVANA LUČIĆA 6
10000 ZAGREB

UKUPNO KAMATA: 5 091 703,91

OSNOVICA UKUPNO: 1 869 023,00

KAMATE UKUPNO: 5 091 703,91

OSNOVICA + KAMATE: 6 960 726,91

Pošiljatelj obračuna:

Obračunao: *Pradjanović*

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
ZAGREB, Amruševa 2/II

27-04-2015

440-03/11-01/131

5

436-15-24

2. P-1627/2014

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu ovog suda Beatrix Crnogorac, u pravnoj stvari tužitelja: CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, Ivana Lučića 6, Zagreb, OIB: 38083028711, pravni slijednik Agencije za upravljanje državnom imovinom, protiv tuženika: INDUSTRIGRDNJA d.d., Savska cesta 66, Zagreb, OIB: 19751350811, kojeg zastupa punomoćnica Frian Mirella Paola, odvjetnica iz Zagreba, Jaruščica 5a, radi naplate potraživanja dividende, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 27. veljače 2015. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s objavom dana 24. travnja 2015. godine

presudio je

I Nalaže se tuženiku Industrogradnja grupa d.d., Zagreb, Savska 66 da tužitelju Centar za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, s osnova dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001.g. isplati iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine do 30.06.2002. godine po stopi koju određuje Zakon o zateznim kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 20.07.2004. godine do 02.11.2004. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 03.11.2004. godine do 31.12.2007. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućom polugodištu za osam postotnih poena i to:

- na iznos od 1.136.370,00 kn od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 355.311,00 kn od 01.01.2000.g. do isplate,
- na iznos od 197.362,00 kn od 01.01.2002.g. do isplate,
- na iznos od 179.980,00 kn od 01.01.2003.g. do isplate, sve u roku osam dana

II Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Industrogradnja grupa d.d., Zagreb, Savska 66 da tužitelju Centar za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, s osnova dijela dividende za 1997., i

1999.g. isplati iznos od 338.563,22 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine do 30.06.2002. godine po stopi koju određuje Zakon o zateznim kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 20.07.2004. godine do 02.11.2004. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 03.11.2004. godine do 31.12.2007. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućom polugodištu za osam postotnih poena i to:

- na iznos od 20.485,22 kn od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 318.078,00 kn od 01.01.2001.g. do isplate.“

III Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 21.973,504 kn, sve u roku osam dana.

riješio je

Odbija se prijedlog za određivanje privremene mjere koja glasi:

"1. Radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja prema protivniku osiguranja u iznosu od 2.027.606,22 kn, zajedno da zakonskim zateznim kamatama na iznose kako slijedi:

- na iznos od 1.156.855,22 kn počev od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 355.311,00 kn počev od 01.01.2000.g. do isplate,
- na iznos od 318.078,00 kn počev od 01.01.2001.g. do isplate,
- na iznos od 197.362,00 kn počev od 01.01.2002.g. do isplate,

kao i radi troškova postupka određuje se privremena mjera:

nalaže se Zavodu za platni promet, Podružnica Zagreb da protivniku osiguranja ili trećoj osobi, na temelju naloga protivnika osiguranja, uskrati s računa protivnika osiguranja broj 30104-601-20668 isplatu novčanog iznosa u visini novčane tražbine predlagatelja osiguranja.

2. Zabrana je provedena s danom dostave ovog rješenja dužniku protivnika osiguranja (čl. 297. st. 3. OZ-a).

3. Dužnik protivnika osiguranja nema pravo žalbe protiv ovog rješenja (čl. 294. St. 1., a u svezi s čl. 152. St. 4. OZ-a).

4. Ova privremena mjera trajat će dok ne bude provedena ovrha radi ostvarenja osigurane tražbine ili do drugačije odluke suda."

Obrazloženje

Dana 19. veljače 2002. godine tužitelj je podnio tužbu ovom sudu (list 1 do 15 spisa) u kojoj navodi da je tužitelj dioničar tuženog, pa s tog osnova i temeljem odluka Glavne skupštine o uporabi dijela dobiti za navedene godine, potražuje dividendu za poslovne godine

1997., 1998., 1999. i 2000.g. i zakonske zatezne kamate. Također predlaže da se radi osiguranja novčane tražbine odredi privremena mjera.

Na ročištu održanom 30. listopada 2003. godine (list 30. spisa) tuženik predaje u spis podnesak – odgovor na tužbu (list 31. do 33. spisa) u kojem ističe prigovor stvarne nenadležnosti ovog suda. Također osporava u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev, te se protivi donošenju rješenja o osiguranju privremenom mjerom, jer nisu ispunjene zakonske pretpostavke u smislu odredbi Ovršnog zakona. Navodi kako neosnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o platnom prometu u zemlji (članak 24. st. 6.) prema kojem pravne osobe ne smiju isplatiti dividendu dok nisu u cijelosti podmirile obveze prema Republici Hrvatskoj i njenim tijelima. S obzirom na to da tuženik nije podmirio obveze prema Republici Hrvatskoj i to iz razloga što Republika Hrvatska duguje tuženiku, temeljem računa i obračuna kamata, novčane iznose koji znatno premašuju tužbeni zahtjev, tužbeni zahtjev je neosnovan. Kada bi isti bio osnovan, trebalo bi izvršiti prijebaj potraživanja s utuženim potraživanjima protiv Republike Hrvatske.

Tuženik tvrdi da je u tijeku sudski postupak koji je pokrenut tužbom grupe dioničara protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju sada Centra za restrukturiranje i prodaju radi utvrđivanja da su dioničari otplatili sve svoje dionice, a što je utvrđeno pravomoćnom sudskom presudom protiv koje je tužitelj podnio reviziju.

Iz svega navedenog proizlazi da tužitelj ne raspolaže dionicama koje navodi u tužbi.

Čak i ako grupa dioničara konačno ne uspije u svom tužbenom zahtjevu, tužitelj bi imao pravo potraživati obračun dividende utvrđene na zadnjoj skupštini. Sve dionice koje je tužitelj u međuvremenu prodao ne daju pravo na dividendu koja nije bila do same prodaje isplaćena, jer cijena dionica prilikom prodaje sadrži u sebi i dividendu.

Na ročištu održanom 24. ožujka 2004. godine (list 57. spisa) tužitelj predaje u spis podnesak (list 59. do 63. spisa) u kojem povećava tužbeni zahtjev s osnova dividende za poslovnu godinu 2001., a u skladu s odlukom Glavne skupštine društva i istovremeno navodi da je prigovor tuženika o stvarnoj nenadležnosti neosnovan, budući je nadležnost ovog suda određena na temelju članka 40. Zakona o trgovačkim društvima.

Na istom ročištu sud nalaže tuženiku da dostavi ovjereno očitovanje uprave ili voditelja registra dionica u kojem će po godinama za koje tužitelj traži isplatu dividende, navesti za koju je visinu odnosno broj dionica tužitelj upisan u isti.

Tuženik na ročištu održanom 10. studenog 2004. godine (list 66. spisa) dostavlja sudu traženi podnesak (list 67. spisa) o iznosu neisplaćenih dividenda prema tužitelju. U podnesku se protivi preinaci tužbe, ističe da osporava pravo na isplatu dividende zbog neriješenih sudskih sporova, te zbog teške financijske situacije u kojoj se duže vrijeme nalazi, kao i da je tužitelj sve dionice u međuvremenu prodao, pa samim tim nema pravo na isplatu dividende.

S obzirom da postoji velika razlika u broju dionica kojima raspolaže tužitelj po podnesku tuženika i podnesku tužitelja, tužitelj predlaže da se izvrši uvid u sudski registar (list 66. spisa).

Na ročištu od 10. ožujka 2005. godine (list 71. spisa) tužitelj navodi da traži samo dospjelu dividendu po godinama sukladno dionicama kojima su raspolagali, te predlaže da se izvrši uvid u registarske spise koji se odnose na odluke glavne skupštine u 1997. i 1998. godini.

Dana 31. siječnja 2006. godine održano je ročište (list 75. spisa) na kojem tuženik predaje u spis podnesak (list 76. do 77. spisa) u kojem navodi da su to sve dionice koje tužitelj u međuvremenu prodao i ne daju pravo tužitelju na isplatu dividende i dostavlja očitovanje o broju dionica na kojima je tužitelj bio upisan u knjigu dionica, određeno po godinama.

Tužitelj navodi u istom podnesku da dionicama tuženika nije slobodno raspolagao na tržištu, već je istima podmirivao obveze Republike Hrvatske, a u dokaz tih navoda prilaže Ugovore o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju sada Centar za restrukturiranje i prodaju sklopljenim s tvrtkama Industrogradnja d.d. 1998. godine, Tehno-Elektro d.o.o. 2000. godine, Čenić d.o.o. 1997. godine i Gradis d.o.o. 1997. godine. Slobode u formiranju cijene nije bilo, pa tako ta cijena nije u sebi sadržavala dividendu niti je predstavljala klasičnu tržišnu cijenu. U odnosu na pravo na isplatu dividende u slučaju kada je došlo do prijenosa dionica u vremenskom razdoblju od donošenja odluke o isplati dividende, pa do same isplate, tuženik ističe da je pravo na dividendu jedno od osnovnih imovinskih prava dioničara koje proizlazi iz dionice i da je kao takvo nedjeljivo od dionice. Međutim, od prava treba razlikovati samu tražbinu za isplatom dividende prema društvu koja ima samostalnu pravnu sudbinu. U takvom se slučaju ne može smatrati da se dionicom prenosi i sama, već dospjela, tražbina, već se prijenos iste tražbine ima izvršiti na način propisan ZOO-om ili pak na neki drugi jasan i određen način činiti transparentnom okolnost da prijenos dionica uključuje i prijenos prava na tražbinu, primjerice kroz plaćanje više cijene zbog skore i očekivane isplate dividende ili čak i isplatom od strane stjecatelja iznos dividende koja će uslijediti, a koji iznos je već poznat. U konkretnom slučaju u brojnim ugovorima kojim je tužitelj raspolagao predmetnim dionicama ništa od navedenog nije učinjeno niti poduzeto (list 79 do 89 spisa).

Trgovački sud u Zagrebu je dana 03. travnja 2006. godine donio presudu kojom je odbio tužbeni zahtjev (list 69. do 100. spisa). Tužitelj se na isto žalio (list 101. spisa), a Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je ukinuo presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu (list 107. do 110. spisa).

Tužitelj je podnio podnesak dana 02. veljače 2009. godine u kojem navodi da je postupio po odluci Visokog trgovačkog suda RH navodeći da ima pravo na dividendu kao dioničar koji je bio član dioničkog društva u vrijeme kad se dividenda isplaćivala, a sve vezano na pitanje koje se odnosi na isplatu dividende u situaciji kada je došlo do prijenosa dionica u vremenskom razdoblju od donošenja odluke o isplati dividende od strane glavne skupštine pa do isplate. Tužitelj je uz podnesak dostavio i odgovarajuću dokumentaciju (list 116. do 175. spisa).

Trgovački sud u Zagrebu donio je odluku dana 19.05.2009. godine u predmetu pod poslovnim brojem P-1670/2008 u kojoj je prihvatio tužbeni zahtjev, ali odbio privremenu mjeru kao neosnovanu, koju je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske ukinuo svojim rješenjem od 05.06.2012. godine Pž-8893/11 te predmet vratio na ponovno suđenje.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj Tt-11/5161 od 11.04.2011. godine upisan je u sudskom registru prestanak Hrvatskog fonda za privatizaciju s danom 31.03.2011. godine, stoga je bilo potrebno utvrditi prekid postupka te nastaviti postupak u odnosu na pravnog slijednika Hrvatskog fonda za privatizaciju odnosno s Agencijom za upravljanje državnom imovinom. Obzirom na to da je 30.07.2013. godine stupio na snagu Zakon o

upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (Narodne novine broj 94/13) te da je temeljem odredbe članka 80. stavak 1. citiranog Zakona Agencija za upravljanje državnom imovinom prestala s radom dana 30.09. 2013. godine dok je temeljem odredbe članka 25. istog Zakona Centar za restrukturiranje i prodaju pravni slijednik Agencije u odnosu na pokrenute sudske postupke, valjalo je prekinuti postupak u ovoj pravnoj stvari rješenjem od 24.10.2013. godine te nastaviti postupak pod novim brojem P-1627/2014 rješenjem od 06.03.2014. godine u odnosu na Centar za restrukturiranje i prodaju kao pravnim slijednikom Agencije za upravljanje državnom imovinom.

Tužitelj podneskom od 29.04.2013. postavlja svoj tužbeni zahtjev na način da potražuje od tuženika s osnova dividende za 1997., 1998., 1999., 2000., i 2001. godine isplatu iznosa od 2.207.586,22 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

Na ročištu dana 30.09.2014. godine tuženik je istaknuo kako je pravomoćno okončan postupak dioničara protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju, kojim je utvrđeno da su dioničari vlasnici tih dionica temeljem kojih tužitelj ovdje potražuje dividendu i iz toga razloga tuženik smatra da tužitelju u ovom predmetu nedostaje aktivna legitimacija te da se ne može smatrati imateljem prava i obveza u utuženom periodu.

Na ročištu dana 27.02.2015. godine tuženik ističe kako okolnost da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke glavne skupštine tuženika raspolagao s određenim brojem dionica tuženika ne znači da mu pripada i pravo na isplatu dividende za taj broj dionica. U ovoj parnici tuženik smatra kako tužitelj nije dokazao da bi zadržao pravo na isplatu dividende, a dionice tuženika upravo je tužitelj prodao te pravo na dividendu zapravo ne pripada njemu nego kupcima predmetnih dionica, jer se isto pravo sukladno odredbama tadašnjeg ZTD-a prenosilo zajedno sa prijenosom vlasništva dionica, osim ako je u samom ugovoru o prijenosu dionica bilo naznačeno da to pravo zadržava tužitelj što ovdje nije slučaj, a tek nakon 01. travnja 2008. godine izmjenama ZTD-a se dividenda automatski osamostaljuje. Stoga tuženik ponovo ističe kako je tužitelj sve dionice prodao te nije dokazao da bi zadržao pravo na isplatu dividende.

Sud je izvršio uvid u dokumentaciju koja je sadržana u spisu i to u: Ugovor o asignaciji (list 5 spisa), Odluku o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1999.g., 1998., 1997.g. (list 6 do 8 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. za dan 21.08.2000.g., za 30.08.1990.g., za 06.07.1998.g., (list 9 do 11 spisa), Odluka o isplati dividende od 29.11.1996.g. (list 12 do 13 spisa), Odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 2000.g. (list 14 spisa), izvadak iz knjige dionica za Industrogradnju d.d. od 25.06.2001.g. (list 15 spisa), preslike sudske prakse (list 35 do 44 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 28.12.1998.g. (list 45 do 46 spisa, list 88 do 89 spisa i list 143 do 144 spisa), obavijest o upisu u Knjigu dionica (list 47 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 16.03.2000.g. (list 48 spisa, list 86 do 87 spisa i list 145 do 146 spisa), Obavijest o upisu u Knjigu dionica (list 49 spisa, list 139 spisa i list 147 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 13.10.1997.g. (list 51 do 52 spisa, list 84 do 85 spisa i list 137 do 138 spisa), Obavijest o upisu u Knjigu dionica od 23.02.1998.g. (list 53 spisa i list 142 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 19.12.1997.g. (list 54 do 55 spisa, list 81 do 84 spisa i list 140 do 141 spisa), Dopis Ministarstva financija Klasa: 422-03/01-01/6,

Ur.broj: 513-12/01-3 od 21.03.2001.g. (list 56 spisa), Zahtjev za naplatu dividende za poslovnu 2001.g. (list 61 spisa), Odluka o raspodjeli dijela ostvarene dobiti u 2001.g. u dividende dioničarima od 02.08.2002.g. (list 62 spisa), dopis tuženika od 07.05.2003.g. uz vlasnička struktura Industrogradnje d.d. na dan 02.08.2002.g. (list 63. do 64 spisa), sudska praksa (list 124 do 135 spisa), Dopis Sektor pravnih poslova služba za zastupanje i vođenje upravnih sporova Klasa: 943-01/02-01/186, Ur.broj: 563-04/02-2008-25 od 05.11.2008.g. uz podaci o broju dionica Industrogradnje za 1997., 1998., 1999., 2000., 2001. godinu (list 148 do 149 spisa), dostava stanja za vrijednosni papir INDG-R-A (list 150 spisa), obavijest o stanju računa na dan 27.07.2001.g. (list 151 spisa), obavijest o stanju računa na dan 02.08.2002.g. (list 152 spisa), dopis od 17.12.2008.g. (list 153 do 154 spisa), dopis od 30.12.2008.g. (list 155 spisa), obavijest o stanju računa na dan 19.02.2002.g. (list 156 spisa), obavijest o stanju računa na dan 31.12.2001.g. (list 157 spisa), dopis uz odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1997.g. (list 159 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. od 06.07.1998.g. (list 160 spisa), dopis uz odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1998.g. (list 161 do 162 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. od 30.08.1999.g. (list 163 spisa),

Ocjenom izvedenih dokaza te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11 i 25/13, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za isplatu tražbinu s osnove dividende za 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godinu u iznosima 1.156.855,22 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.1999.g. do isplate, 355.311,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2000.g. do isplate, 318.078,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2001.g. do isplate, 197.362,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2002.g. do isplate i 179.980,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2002.g. do isplate.

Sukladno uputi iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske potrebno je utvrditi činjenicu koji broj dionica je tužitelj bio imatelj u vrijeme kada se za te dionice dividenda isplaćivala (obzirom na okolnosti konkretnog slučaja na dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu) te je potrebno navesti način obračuna dividende na koju tužitelj ima pravo navođenjem svih bitnih elemenata obračuna.

U ovom predmetu se treba primijeniti članak 220. stavak 4. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93., 34/99., 121/99 i 52/00 dalje ZTD) s obzirom na razdoblje na koje se odnosi isplata dividende, dioničari imaju pravo da im se podijeli dobit, osim ako je odlukom glavne skupštine u skladu s zakonom i sa statutom određeno da se dobit ne dijeli dioničarima.

Dividenda se isplaćuje iz dobiti ostvarene u kojoj prethodnoj godini i u trenutku kada društvo donosi odluku o isplati dividende moraju biti pokriveni gubici iz sredstava rezervi ili iz neraspoređene dobiti. Dobit se dijeli dioničarima prema odnosima nominalnih iznosa dionica koje im pripadaju (pojedinačno se dividenda utvrđuje naspram udjelu njihovih dionica u temeljnom kapitalu koji se odnosi na njihove dionice i svote čistog dobitka raspoređenog za isplatu) a sve sukladno članku 223. ZTD-a.

Zahtjev dioničara prema društvu za isplatu dividende nastaje onoga trenutka kada glavna skupština društva donese odluku kojom određuje da će društvo dioničarima isplatiti dividendu. Obveza društva prema dioničaru na isplatu dividende nastaje i dospijeva u pravilu u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti, ako je tom odlukom određeno da se dio dobiti ima upotrijebiti za dividendu time da je dopušteno vrijeme dospijeca statutom ili odlukom glavne skupštine odrediti u nekom terminu nakon donošenja odluke glavne skupštine o upotrebi dobiti.

Kao što je i drugostupanjski sud naveo u ovom predmetu nije sporno da vrijeme dospijeca nije određeno posebno ni statutom tuženika niti odlukom glavne skupštine što znači da je obveza društva na isplatu dividende dospjela u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti.

Sukladno članku 226. ZTD-a pravo na dividendu pripada na temelju dionica koje su izdane u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende i ono pripada dioničaru koji ima to svojstvo u vrijeme kada se dividenda isplaćivala za prethodnu godinu odnosno u konkretnom slučaju je dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu. Dakle, pravo na isplatu dividende je pravo dioničara i ima ga onaj tko ima članska prava u društvu u vrijeme kada se za točno određenu dionicu isplaćivala dividenda što je u ovom slučaju dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu.

U odnosu na dividendu za 1998. godinu, uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 10. rujna 1999. godine utvrđeno je kako je glavna skupština tuženika održana dana 10. rujna 1999. godine te da je na njoj donesena odluka o uporabi dijela dobiti Društva tuženika ostvarene u 1998. godini u iznosu od 5.678.376,00 kn te se raspoređuje u dividendu dioničarima - 33,00 kn po jednoj dionici (list 534. spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 10. rujna 1999. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 10.767 dionica na dan 10.09.1999. godine (list 696. spisa). Stoga tužitelju s osnove dividende za 1998. godinu pripada iznos od 355.311,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 10.09.1999. godine pomnoži sa 33,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 11. rujna 1999. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2000. godine te mu je isto ocijenjeno kao osnovano.

U odnosu na dividendu za 1999. godinu uvidom u odluku o uporabi dobiti društva od 01. rujna 2000. godine utvrđeno je da je glavna skupština tuženika donijela odluku da se dio ostvarene dobiti u 1999. godini rasporedi u dividendu dioničarima u i to u iznosu od 18,00 kn po dionici (list 6. spisa), dok uvidom u vlasničku strukturu tuženika na dan 21.08.2000. godine proizlazi kako je tužitelj imatelj 17.671 dionica tuženika, a 30.08.1999. godine imatelj 10.767 dionica (list 9. do 10. spisa). Međutim kako je to već navedeno, potrebno je utvrditi koliki broj dionica je tužitelj imao na dan 01.09.2000. godine, što uvidom u dokumentaciju koja je sadržana u spisu (podnesaka tuženika od 10.11.2004. godine (list 284. spisa) sud sa sigurnošću nije mogao utvrditi, stoga je tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 318.078,00 kn s osnove isplate dividende za 1999. godinu ocijenjen kao neosnovan te je odlučeno kao u točki II izreke ove presude.

U odnosu na dividendu za 2000. godinu uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 27. srpnja 2001. godine utvrđeno je da je ista održana 27. srpnja 2001. godine te da je na njoj

donesena odluka o upotrebi dijela dobiti društva tuženika ostvarene u 2000. godini ,odnosno da dio čiste dobiti društva tuženika ostvarene u 2000. godini u iznosu od 3.785.584, 00 k raspoređuje se u dividendu dioničarima 22,00 kn po jednoj dionici (list 287-302 spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 27.07.2001. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 8.971 dionica na dan 27.07.2001. godine (list 346 spisa). Uvidom u dopis Središnje depozitarne agencije da je tužitelj na dan 27. srpnja 2001. godine raspolagao s 8.971 dionicom . Stoga tužitelju s osnove dividende za 2000. godinu pripada iznos od 197.362,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 27.07.1999. godine pomnoži sa 22,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 28. srpnja 2001. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2002. godine te mu je zahtjev za zakonskim zateznim kamatama ocijenjen kao osnovan.

U odnosu na dividendu za 2001. godinu uvidom u Odluku tuženika od 02. kolovoza 2002.godine utvrđeno je kako je 02. kolovoza tuženika donio odluku o raspodijeli dijela ostvarene dobiti u 2001. godini u dividende dioničarima odnosno da dio čiste ostvarene dobiti u 2001.godini u iznosu od 2.741.440,00 kn raspoređuje se u dividendu dioničarima - 20,00 kn po jednoj dionici (list 285 spisa).

Uvidom u obavijest Središnje depozitarne agencije d.d. od 21.11.2008. godine o stanju računa tuženika na dan 02.08.2002. godine utvrđeno je da je tuženik na navedeni dan bio imatelj 8.999 dionica društva tuženika(list 286. spisa). Stoga tužitelju s osnove dividende za 2001. godinu pripada iznos od 179.980,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 02.08.2002. godine pomnoži sa 20 ,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 03. kolovoza 2002. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2003. godine te mu je zahtjev za zakonskim zateznim kamatama ocijenjen kao osnovan.

U odnosu na dividendu iz 1997. godinu uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 17. srpnja 1998. godine utvrđeno je kako je glavna skupština tuženika održana dana 17. srpnja 1998. godine te da je na njoj donesena odluka da se dio ostvarene dobiti u 1997. godini u iznosu od 5.162.160,00 kn rasporedi u dividendu dioničarima (list 714. spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 17. srpnja 1998. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 37879 redovnih dionica na dan 10.07.1998. godine (list 791. spisa).

Dakle, u odnosu na 1997. godinu iz odluke o uporabi dijela dobiti društva od 17. srpnja 1998. godine proizlazi samo ukupni iznos dobiti koja će se za prethodnu godinu podijeliti dioničarima kao dividenda (5.162.160,00 kn), ali ne i iznos po dionici stoga je potrebno utvrditi udio tužiteljevih dionica uplaćenih u temeljnom kapitalu koji se odnosi na njegove dionice. Uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 17. srpnja 1998. Utvrđeno je kako je ukupan broj dionica društva tuženika na navedeni dan iznosio 172.072 , stoga je dobit društva u iznosu od 5.162.160,00 kn podijeljena sa ukupnim brojem dionica tuženika na navedeni dan stoga proizlazi da tuženiku pripada po osnovi isplate dividende za 1997. godinu 30,00 kn po dionici, odnosno ukupno iznos od 1.136.370,00 kn (30x37879) dok je tužitelj potražuje iznos od 1.156.855,22 kn , stoga je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 20.485,22 kn s osnova dividende za 1997. godinu ocijenjen kao neosnovan te je odlučeno kao u točki II

izreke presude, dok mu je priznat iznos od 1.136.370,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine te je odlučeno kao u točki I izreke presude.

U odnosu na prigovor tuženika kako tužitelj nema pravo na isplatu dividende za one dionice koje je na temelju ugovora prenio na treće osobe, sukladno navodima drugostupanjskog suda kao i iz stanja spisa spisa proizlazi kako dionice koje je tužitelj prenio ugovorima na treće osobe (list 81. do 89. spisa) nisu niti obuhvaćene predmetnim postupkom. Podatke o vlasničkoj strukturi dionica u spornom razdoblju dostavio je sam tuženik na temelju podataka upisanih u knjigu odnosno registar dionica, kao što je iz popisa dioničara tužitelj koji su sastavni dio zapisnika sa Glavnih skupština tužitelja razvidno s kolikim brojem dionica je tužitelj raspolagao na dan održavanja skupština odnosno tužitelj potražuje upravo onaj broj dionica s kojima je raspolagao na dan održavanja te skupštine, a za 2000. i 2001. godinu podaci su dobiveni od Središnje depozitarne agencije iz čega proizlazi da je tužitelj u to vrijeme bio imatelj upravo onog broja dionica koji je bio upisan u knjigu, odnosno registar dionica, a kasnije na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u računalnom sustavu tadašnje Središnje depozitarne agencije, dakle, očito je da tužitelj niti ne traži isplatu dividende za dionice koje je prenio na treće osobe.

Slijedom svega navedenog sud je utvrdio da tužitelj ima pravo na isplatu dobiti s osnova dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. g. ukupan iznos od 1.869.023,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine iznose pa do isplate te je temeljem odredbe članka 220., 223., 226. ZTD-a donio odluku kao u točki I izreke presude.

U odnosu na dio iznosa s osnove isplate dividendi za 1997. godinu kao i u cijelosti za 1999. godinu u ukupnom iznosu od 338.563,22 kn sud je ocijenio neosnovanim te je odlučio kao u točki II izreke presude.

Tužitelj je u tužbi predložio donošenje privremene mjere radi osiguranja novčane tražbine navodeći da tuženik odbija ispuniti svoju obvezu.

Člankom 344. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/12 dalje: OZ) određeno je da se privremena mjera radi osiguranja novčane tražbine može odrediti ako predlagatelj učini vjerojatnim postojanje tražbine i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati, dok st. 2. istog članka propisuje da predlagatelj osiguranja ne mora dokazati opasnost iz st. 1. ako učini vjerojatnim da bi predloženom mjerom protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu.

Iako je tražbina predlagatelja-tužitelja djelomično osnovana, činjenice na koje se poziva predlagatelj-tužitelj, kada obrazlaže u čemu se sastoji opasnost za njegovo potraživanje ne pokazuju namjeru protivnika osiguranja da će nekom svojom radnjom spriječiti ili znatno otežati naplatu. Naime za donošenje odluke u konkretnom slučaju nije dovoljna vjerojatnost postojanja objektivne opasnosti tj. one opasnosti koja je neovisna od ponašanja protivnika osiguranja, već je potrebno da predlagatelj osiguranja učini vjerojatnom postojanje subjektivne opasnosti tj. da ukaže na konkretne radnje odnosno propuštanja protivnika osiguranja, kojima bi isti nastojao spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja, što u konkretnom slučaju predlagatelj osiguranja nije učinio. Slijedom navedenog ovaj sud smatra kako iz dokumentacije sadržane u spisu ne proizlazi da je protivnik osiguranja-tuženik svoju imovinu otuđio prikriti ili na drugi način njome raspolagao niti da će to učiniti, a predlagatelj-tužitelj nije učinio vjerojatnim da bi

predloženom mjerom protivnik osiguranja-tuženik pretrpio samo neznatnu štetu, sukladno stavku 2. članka 344. OZ-a. Obzirom na navedeno a kako predlagatelj osiguranja-tužitelj nije učinio sudu vjerojatnim postojanje opasnosti da bi bez određivanja predložene privremene mjere bila spriječena ili znatno otežana naplata tražbine predlagatelja osiguranja-tužitelja, to je valjalo odbiti prijedlog za određivanje privremene mjere i stoga temeljem citiranog članka 344. OZ-a odlučiti kao u točki I izreke rješenja.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. st. 1. i članka 155. ZPP-a, a trošak tuženika se sastoji od nagrade odvjetniku za zastupanje na ročištu održanom dana 30.09.2014. godine u iznosu od 22.000,00 kn, sukladno tbr. 9 t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 91/2004., 37/05., 59/07., 148/09., 142/12. – dalje OT), trošak ročišta dana 04.12.2014.godine u iznosu od 22.000,00 kn Tbr. 9. t. 1. te trošak PDV-a od 25%, sukladno Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05., 76/07., 87/09., 94/09., 12/12. što iznosi sveukupno 55.000,00 kn, zatim potražuje trošak odvjetnika za ročište dana 31.01.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak ročišta dana 02.03.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak ročišta 20.03. 2006. godine u iznosu od 22.080,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak podneska od 30.01.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 8. T.1, sastav žalbe od 24.07.2009. godine u iznosu od 27.600,00 kn što zajedno sa PDV-om od 22% iznosi 134.834,00 kn. Tuženiku je priznat i trošak pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn što sveukupno iznosi 137.334,40 kuna. Tuženiku nije priznat trošak u iznosu od 60.000,00 sukladno troškovniku tuženika, jer nije naveo na što se odnosi, niti je sadržan u spisu.

Kako je tuženik uspio sa oko 16% u postupku, to u tom omjeru priznati parnični postupak iznosi 21.973,504 kn, slijedom čega je tužitelju naloženo naknaditi tuženiku navedeni iznos (tužitelj nije potraživao trošak postupak te je oslobođen od plaćanja pristojbi), stoga je odlučeno kao u točki III. izreke presude:

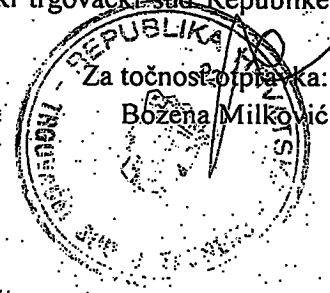
U Zagrebu, 24. travnja 2015.

SUDAC:

Beatrix Crnogorac, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu; odnosno od primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
ZAGREB, Amruševa 2/II

27-34-2315

40-03/11-01/131

5

136-15-24

2. P-1627/2014

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA I RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu ovog suda Beatrix Cmogorac, u pravnoj stvari tužitelja: CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, Ivana Lučića 6, Zagreb, OIB: 38083028711, pravni slijednik Agencije za upravljanje državnom imovinom, protiv tuženika: INDUSTROGRDNJA d.d., Savska cesta 66, Zagreb, OIB: 19751350811, kojeg zastupa punomoćnica Frian Mirella Paola, odvjetnica iz Zagreba, Jaruščica 5a, radi naplate potraživanja dividende, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 27. veljače 2015. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s objavom dana 24. travnja 2015. godine

presudio je

I Nalaže se tuženiku Industrogradnja grupa d.d., Zagreb, Savska 66 da tužitelju Centar za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, s osnova dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001.g. isplati iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine do 30.06.2002. godine po stopi koju određuje Zakon o zateznim kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 20.07.2004. godine do 02.11.2004. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 03.11.2004. godine do 31.12.2007. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućom polugodištu za osam postotnih poena i to:

- na iznos od 1.136.370,00 kn od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 355.311,00 kn od 01.01.2000.g. do isplate,
- na iznos od 197.362,00 kn od 01.01.2002.g. do isplate,
- na iznos od 179.980,00 kn od 01.01.2003.g. do isplate, sve u roku osam dana

II Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Industrogradnja grupa d.d., Zagreb, Savska 66 da tužitelju Centar za restrukturiranje i prodaju, Zagreb, Ivana Lučića 6, s osnova dijela dividende za 1997., i

1999..g. isplati iznos od 338.563,22 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine do 30.06.2002. godine po stopi koju određuje Zakon o zateznim kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 20.07.2004. godine do 02.11.2004. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od 03.11.2004. godine do 31.12.2007. godine po stopi koju određuje Zakon o kamatama i članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućom polugodištu za osam postotnih poena i to:

- na iznos od 20.485,22 kn od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 318.078,00 kn od 01.01.2001.g. do isplate.“

III Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 21.973,504 kn, sve u roku osam dana.

riješio je

Odbija se prijedlog za određivanje privremene mjere koja glasi:

"1. Radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja prema protivniku osiguranja u iznosu od 2.027.606,22 kn, zajedno da zakonskim zateznim kamatama na iznose kako slijedi:

- na iznos od 1.156.855,22 kn počev od 01.01.1999.g. do isplate,
- na iznos od 355.311,00 kn počev od 01.01.2000.g. do isplate,
- na iznos od 318.078,00 kn počev od 01.01.2001.g. do isplate,
- na iznos od 197.362,00 kn počev od 01.01.2002.g. do isplate,

kao i radi troškova postupka određuje se privremena mjera:

nalaže se Zavodu za platni promet, Podružnica Zagreb da protivniku osiguranja ili trećoj osobi, na temelju naloga protivnika osiguranja, uskrati s računa protivnika osiguranja broj 30104-601-20668 isplatu novčanog iznosa u visini novčane tražbine predlagatelja osiguranja.

2. Zabrana je provedena s danom dostave ovog rješenja dužniku protivnika osiguranja (čl. 297. st. 3. OZ-a).

3. Dužnik protivnika osiguranja nema pravo žalbe protiv ovog rješenja (čl. 294. St. 1., a u svezi s čl. 152. St. 4. OZ-a).

4. Ova privremena mjera trajat će dok ne bude provedena ovrha radi ostvarenja osigurane tražbine ili do drugačije odluke suda."

Obrazloženje

Dana 19. veljače 2002. godine tužitelj je podnio tužbu ovom sudu (list 1 do 15 spisa) u kojoj navodi da je tužitelj dioničar tuženog, pa s tog osnova i temeljem odluka Glavne skupštine o uporabi dijela dobiti za navedene godine, potražuje dividendu za poslovne godine

1997., 1998., 1999. i 2000.g. i zakonske zatezne kamate. Također predlaže da se radi osiguranja novčane tražbine odredi privremena mjera.

Na ročištu održanom 30. listopada 2003. godine (list 30. spisa) tuženik predaje u spis podnesak – odgovor na tužbu (list 31. do 33. spisa) u kojem ističe prigovor stvarne nenadležnosti ovog suda. Također osporava u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev, te se protivi donošenju rješenja o osiguranju privremenom mjerom, jer nisu ispunjene zakonske pretpostavke u smislu odredbi Ovršnog zakona. Navodi kako neosnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o platnom prometu u zemlji (članak 24. st. 6.) prema kojem pravne osobe ne smiju isplatiti dividendu dok nisu u cijelosti podmirile obveze prema Republici Hrvatskoj i njenim tijelima. S obzirom na to da tuženik nije podmirio obveze prema Republici Hrvatskoj i to iz razloga što Republika Hrvatska duguje tuženiku, temeljem računa i obračuna kamata, novčane iznose koji znatno premašuju tužbeni zahtjev, tužbeni zahtjev je neosnovan. Kada bi isti bio osnovan, trebalo bi izvršiti prijebaj potraživanja s utuženim potraživanjima protiv Republike Hrvatske.

Tuženik tvrdi da je u tijeku sudski postupak koji je pokrenut tužbom grupe dioničara protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju sada Centra za restrukturiranje i prodaju radi utvrđivanja da su dioničari otplatili sve svoje dionice, a što je utvrđeno pravomoćnom sudskom presudom protiv koje je tužitelj podnio reviziju.

Iz svega navedenog proizlazi da tužitelj ne raspolaže dionicama koje navodi u tužbi.

Čak i ako grupa dioničara konačno ne uspije u svom tužbenom zahtjevu, tužitelj bi imao pravo potraživati obračun dividende utvrđene na zadnjoj skupštini. Sve dionice koje je tužitelj u međuvremenu prodao ne daju pravo na dividendu koja nije bila do same prodaje isplaćena, jer cijena dionica prilikom prodaje sadrži u sebi i dividendu.

Na ročištu održanom 24. ožujka 2004. godine (list 57. spisa) tužitelj predaje u spis podnesak (list 59. do 63. spisa) u kojem povećava tužbeni zahtjev s osnova dividende za poslovnu godinu 2001., a u skladu s odlukom Glavne skupštine društva i istovremeno navodi da je prigovor tuženika o stvarnoj nenadležnosti neosnovan, budući je nadležnost ovog suda određena na temelju članka 40. Zakona o trgovačkim društvima.

Na istom ročištu sud nalaže tuženiku da dostavi ovjereno očitovanje uprave ili voditelja registra dionica u kojem će po godinama za koje tužitelj traži isplatu dividende, navesti za koju je visinu odnosno broj dionica tužitelj upisan u isti.

Tuženik na ročištu održanom 10. studenog 2004. godine (list 66. spisa) dostavlja sudu traženi podnesak (list 67. spisa) o iznosu neisplaćenih dividenda prema tužitelju. U podnesku se protivi preinaci tužbe, ističe da osporava pravo na isplatu dividende zbog neriješenih sudskih sporova, te zbog teške financijske situacije u kojoj se duže vrijeme nalazi, kao i da je tužitelj sve dionice u međuvremenu prodao, pa samim tim nema pravo na isplatu dividende.

S obzirom da postoji velika razlika u broju dionica kojima raspolaže tužitelj po podnesku tuženika i podnesku tužitelja, tužitelj predlaže da se izvrši uvid u sudski registar (list 66. spisa).

Na ročištu od 10. ožujka 2005. godine (list 71. spisa) tužitelj navodi da traži samo dospjelu dividendu po godinama sukladno dionicama kojima su raspolagali, te predlaže da se izvrši uvid u registarske spise koji se odnose na odluke glavne skupštine u 1997. i 1998. godini.

Dana 31. siječnja 2006. godine održano je ročište (list 75. spisa) na kojem tuženik predaje u spis podnesak (list 76. do 77. spisa) u kojem navodi da su to sve dionice koje tužitelj u međuvremenu prodao i ne daju pravo tužitelju na isplatu dividende i dostavlja očitovanje o broju dionica na kojima je tužitelj bio upisan u knjigu dionica, određeno po godinama.

Tužitelj navodi u istom podnesku da dionicama tuženika nije slobodno raspolagao na tržištu, već je istima podmirivao obveze Republike Hrvatske, a u dokaz tih navoda prilaže Ugovore o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju sada Centar za restrukturiranje i prodaju sklopljenim s tvrtkama Industrogradnja d.d. 1998. godine, Tehno-Elektro d.o.o. 2000. godine, Čenić d.o.o. 1997. godine i Gradis d.o.o. 1997. godine. Slobode u formiranju cijene nije bilo, pa tako ta cijena nije u sebi sadržavala dividendu niti je predstavljala klasičnu tržišnu cijenu. U odnosu na pravo na isplatu dividende u slučaju kada je došlo do prijenosa dionica u vremenskom razdoblju od donošenja odluke o isplati dividende, pa do same isplate, tuženik ističe da je pravo na dividendu jedno od osnovnih imovinskih prava dioničara koje proizlazi iz dionice i da je kao takvo nedjeljivo od dionice. Međutim, od prava treba razlikovati samu tražbinu za isplatom dividende prema društvu koja ima samostalnu pravnu sudbinu. U takvom se slučaju ne može smatrati da se dionicom prenosi i sama, već dospjela, tražbina, već se prijenos iste tražbine ima izvršiti na način propisan ZOO-om ili pak na neki drugi jasan i određen način činiti transparentnom okolnost da prijenos dionica uključuje i prijenos prava na tražbinu, primjerice kroz plaćanje više cijene zbog skore i očekivane isplate dividende ili čak i isplatom od strane stjecatelja iznos dividende koja će uslijediti, a koji iznos je već poznat. U konkretnom slučaju u brojnim ugovorima kojim je tužitelj raspolagao predmetnim dionicama ništa od navedenog nije učinjeno niti poduzeto (list 79. do 89 spisa).

Trgovački sud u Zagrebu je dana 03. travnja 2006. godine donio presudu kojom je odbio tužbeni zahtjev (list 69. do 100. spisa). Tužitelj se na isto žalio (list 101. spisa), a Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je ukinuo presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu (list 107. do 110. spisa).

Tužitelj je podnio podnesak dana 02. veljače 2009. godine u kojem navodi da je postupio po odluci Visokog trgovačkog suda RH navodeći da ima pravo na dividendu kao dioničar koji je bio član dioničkog društva u vrijeme kad se dividenda isplaćivala, a sve vezano na pitanje koje se odnosi na isplatu dividende u situaciji kada je došlo do prijenosa dionica u vremenskom razdoblju od donošenja odluke o isplati dividende od strane glavne skupštine pa do isplate. Tužitelj je uz podnesak dostavio i odgovarajuću dokumentaciju (list 116. do 175. spisa).

Trgovački sud u Zagrebu donio je odluku dana 19.05.2009. godine u predmetu pod poslovnim brojem P-1670/2008 u kojoj je prihvatio tužbeni zahtjev, ali odbio privremenu mjeru kao neosnovanu, koju je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske ukinuo svojim rješenjem od 05.06.2012. godine Pž-8893/11 te predmet vratio na ponovno suđenje.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj Tt-11/5161 od 11.04.2011. godine upisan je u sudskom registru prestanak Hrvatskog fonda za privatizaciju s danom 31.03.2011. godine, stoga je bilo potrebno utvrditi prekid postupka te nastaviti postupak u odnosu na pravnog slijednika Hrvatskog fonda za privatizaciju odnosno s Agencijom za upravljanje državnom imovinom. Obzirom na to da je 30.07.2013. godine stupio na snagu Zakon o

upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske (Narodne novine broj 94/13) te da je temeljem odredbe članka 80. stavak 1. citiranog Zakona Agencija za upravljanje državnom imovinom prestala s radom dana 30.09. 2013. godine dok je temeljem odredbe članka 25. istog Zakona Centar za restrukturiranje i prodaju pravni slijednik Agencije u odnosu na pokrenute sudske postupke, valjalo je prekinuti postupak u ovoj pravnoj stvari rješenjem od 24.10.2013. godine te nastaviti postupak pod novim brojem P-1627/2014 rješenjem od 06.03.2014. godine u odnosu na Centar za restrukturiranje i prodaju kao pravnim slijednikom Agencije za upravljanje državnom imovinom.

Tužitelj podneskom od 29.04.2013. postavlja svoj tužbeni zahtjev na način da potražuje od tuženika s osnova dividende za 1997., 1998., 1999., 2000., i 2001. godine isplatu iznosa od 2.207.586,22 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

Na ročištu dana 30.09.2014. godine tuženik je istaknuo kako je pravomoćno okončan postupak dioničara protiv Hrvatskog fonda za privatizaciju, kojim je utvrđeno da su dioničari vlasnici tih dionica temeljem kojih tužitelj ovdje potražuje dividendu i iz toga razloga tuženik smatra da tužitelju u ovom predmetu nedostaje aktivna legitimacija te da se ne može smatrati imateljem prava i obveza u utuženom periodu.

Na ročištu dana 27.02.2015. godine tuženik ističe kako okolnost da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke glavne skupštine tuženika raspolagao s određenim brojem dionica tuženika ne znači da mu pripada i pravo na isplatu dividende za taj broj dionica. U ovoj parnici tuženik smatra kako tužitelj nije dokazao da bi zadržao pravo na isplatu dividende, a dionice tuženika upravo je tužitelj prodao te pravo na dividendu zapravo ne pripada njemu nego kupcima predmetnih dionica, jer se isto pravo sukladno odredbama tadašnjeg ZTD-a prenosilo zajedno sa prijenosom vlasništva dionica, osim ako je u samom ugovoru o prijenosu dionica bilo naznačeno da to pravo zadržava tužitelj što ovdje nije slučaj, a tek nakon 01. travnja 2008. godine izmjenama ZTD-a se dividenda automatski osamostaljuje. Stoga tuženik ponovo ističe kako je tužitelj sve dionice prodao te nije dokazao da bi zadržao pravo na isplatu dividende.

Sud je izvršio uvid u dokumentaciju koja je sadržana u spisu i to u: Ugovor o asignaciji (list 5 spisa), Odluku o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1999.g., 1998., 1997.g. (list 6 do 8 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. za dan 21.08.2000.g., za 30.08.1990.g., za 06.07.1998.g., (list 9 do 11 spisa), Odluka o isplati dividende od 29.11.1996.g. (list 12 do 13 spisa), Odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 2000.g. (list 14 spisa), izvadak iz knjige dionica za Industrogradnju d.d. od 25.06.2001.g. (list 15 spisa), preslike sudske prakse (list 35 do 44 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 28.12.1998.g. (list 45 do 46 spisa, list 88 do 89 spisa i list 143 do 144 spisa), obavijest o upisu u Knjigu dionica (list 47 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 16.03.2000.g. (list 48 spisa, list 86 do 87 spisa i list 145 do 146 spisa), Obavijest o upisu u Knjigu dionica (list 49 spisa, list 139 spisa i list 147 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 13.10.1997.g. (list 51 do 52 spisa, list 84 do 85 spisa i list 137 do 138 spisa), Obavijest o upisu u Knjigu dionica od 23.02.1998.g. (list 53 spisa i list 142 spisa), Ugovor o prijenosu dionica koje drži Hrvatski fond za privatizaciju od 19.12.1997.g. (list 54 do 55 spisa, list 81 do 84 spisa i list 140 do 141 spisa), Dopis Ministarstva financija Klača: 422-03/01-01/6,

Ur.broj: 513-12/01-3 od 21.03.2001.g. (list 56 spisa), Zahtjev za naplatu dividende za poslovnu 2001.g. (list 61 spisa), Odluka o raspodjeli dijela ostvarene dobiti u 2001.g. u dividende dioničarima od 02.08.2002.g. (list 62 spisa), dopis tuženika od 07.05.2003.g. uz vlasnička struktura Industrogradnje d.d. na dan 02.08.2002.g. (list 63. do 64 spisa), sudska praksa (list 124 do 135 spisa), Dopis Sektor pravnih poslova služba za zastupanje i vođenje upravnih sporova Klasa: 943-01/02-01/186, Ur.broj: 563-04/02-2008-25 od 05.11.2008.g. uz podaci o broju dionica Industrogradnje za 1997., 1998., 1999., 2000., 2001. godinu (list 148 do 149 spisa), dostava stanja za vrijednosni papir INDG-R-A (list 150 spisa), obavijest o stanju računa na dan 27.07.2001.g. (list 151 spisa), obavijest o stanju računa na dan 02.08.2002.g. (list 152 spisa), dopis od 17.12.2008.g. (list 153 do 154 spisa), dopis od 30.12.2008.g. (list 155 spisa), obavijest o stanju računa na dan 19.02.2002.g. (list 156 spisa), obavijest o stanju računa na dan 31.12.2001.g. (list 157 spisa), dopis uz odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1997.g. (list 159 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. od 06.07.1998.g. (list 160 spisa), dopis uz odluka o uporabi dijela dobiti Društva ostvarene u 1998.g. (list 161 do 162 spisa), vlasnička struktura Industrogradnje d.d. od 30.08.1999.g. (list 163 spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11 i 25/13, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za isplatu tražbinu s osnove dividende za 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godinu u iznosima 1.156.855,22 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.1999.g. do isplate, 355.311,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2000.g. do isplate, 318.078,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2001.g. do isplate, 197.362,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2002.g. do isplate i 179.980,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 01.01.2002.g. do isplate.

Sukladno uputi iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske potrebno je utvrditi činjenicu koji broj dionica je tužitelj bio imatelj u vrijeme kada se za te dionice dividenda isplaćivala (obzirom na okolnosti konkretnog slučaja na dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu) te je potrebno navesti način obračuna dividende na koju tužitelj ima pravo navođenjem svih bitnih elemenata obračuna.

U ovom predmetu se treba primijeniti članak 220. stavak 4. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj 111/93., 34/99., 121/99 i 52/00 dalje: ZTD) s obzirom na razdoblje na koje se odnosi isplata dividende, dioničari imaju pravo da im se podijeli dobit, osim ako je odlukom glavne skupštine u skladu s zakonom i sa statutom određeno da se dobit ne dijeli dioničarima.

Dividenda se isplaćuje iz dobiti ostvarene u kojoj prethodnoj godini i u trenutku kada društvo donosi odluku o isplati dividende moraju biti pokriveni gubici iz sredstava rezervi ili iz neraspoređene dobiti. Dobit se dijeli dioničarima prema odnosima nominalnih iznosa dionica koje im pripadaju (pojedinačno se dividenda utvrđuje naspram udjelu njihovih dionica u temeljnom kapitalu koji se odnosi na njihove dionice i svote čistog dobitka raspoređenog za isplatu) a sve sukladno članku 223. ZTD-a.

Zahtjev dioničara prema društvu za isplatu dividende nastaje onoga trenutka kada glavna skupština društva donese odluku kojom određuje da će društvo dioničarima isplatiti dividendu. Obveza društva prema dioničaru na isplatu dividende nastaje i dospijeva u pravilu u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti, ako je tom odlukom određeno da se dio dobiti ima upotrijebiti za dividendu time da je dopušteno vrijeme dospijeća statutom ili odlukom glavne skupštine odrediti u nekom terminu nakon donošenja odluke glavne skupštine o upotrebi dobiti.

Kao što je i drugostupanjski sud naveo u ovom predmetu nije sporno da vrijeme dospijeća nije određeno posebno ni statutom tuženika niti odlukom glavne skupštine što znači da je obveza društva na isplatu dividende dospelila u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti.

Sukladno članku 226. ZTD-a pravo na dividendu pripada na temelju dionica koje su izdane u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende i ono pripada dioničaru koji ima to svojstvo u vrijeme kada se dividenda isplaćivala za prethodnu godinu odnosno u konkretnom slučaju je dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu. Dakle, pravo na isplatu dividende je pravo dioničara i ima ga onaj tko ima članska prava u društvu u vrijeme kada se za točno određenu dionicu isplaćivala dividenda što je u ovom slučaju dan donošenja odluke o isplati dividende za prethodnu godinu.

U odnosu na dividendu za 1998. godinu, uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 10. rujna 1999. godine utvrđeno je kako je glavna skupština tuženika održana dana 10. rujna 1999. godine te da je na njoj donesena odluka o uporabi dijela dobiti Društva tuženika ostvarene u 1998. godini u iznosu od 5.678.376,00 kn te se raspoređuje u dividendu dioničarima - 33,00 kn po jednoj dionici (list 534. spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 10. rujna 1999. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 10.767 dionica na dan 10.09.1999. godine (list 696. spisa). Stoga tužitelju s osnove dividende za 1998. godinu pripada iznos od 355.311,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 10.09.1999. godine pomnoži sa 33,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 11. rujna 1999. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2000. godine te mu je isto ocijenjeno kao osnovano.

U odnosu na dividendu za 1999. godinu uvidom u odluku o uporabi dobiti društva od 01. rujna 2000. godine utvrđeno je da je glavna skupština tuženika donijela odluku da se dio ostvarene dobiti u 1999. godini rasporedi u dividendu dioničarima u i to u iznosu od 18,00 kn po dionici (list 6. spisa) dok uvidom u vlasničku strukturu tuženika na dan 21.08.2000. godine proizlazi kako je tužitelj imatelj 17.671 dionica tuženika, a 30.08.1999. godine imatelj 10.767 dionica (list 9. do 10. spisa). Međutim kako je to već navedeno, potrebno je utvrditi koliki broj dionica je tužitelj imao na dan 01.09.2000. godine, što uvidom u dokumentaciju koja je sadržana u spisu (podnesaka tuženika od 10.11.2004. godine (list 284. spisa) sud sa sigurnošću nije mogao utvrditi, stoga je tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 318.078,00 kn s osnove isplate dividende za 1999. godinu ocijenjen kao neosnovan te je odlučeno kao u točki II izreke ove presude.

U odnosu na dividendu za 2000. godinu uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 27. srpnja 2001. godine utvrđeno je da je ista održana 27. srpnja 2001. godine te da je na njoj

donesena odluka o upotrebi dijela dobiti društva tuženika ostvarene u 2000. godini ,odnosno da dio čiste dobiti društva tuženika ostvarene u 2000. godini u iznosu od 3.785.584, 00 k raspoređuje se u dividendu dioničarima 22,00 kn po jednoj dionici (list 287-302 spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 27.07.2001. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 8.971 dionica na dan 27.07.2001. godine (list 346 spisa). Uvidom u dopis Središnje depozitarne agencije da je tužitelj na dan 27. srpnja 2001. godine raspolagao s 8.971 dionicom . Stoga tužitelju s osnove dividende za 2000. godinu pripada iznos od 197.362,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 27.07.1999. godine pomnoži sa 22,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 28. srpnja 2001. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2002. godine te mu je zahtjev za zakonskim zateznim kamatama ocijenjen kao osnovan.

U odnosu na dividendu za 2001. godinu uvidom u Odluku tuženika od 02. kolovoza 2002.godine utvrđeno je kako je 02. kolovoza tuženika donio odluku o raspodijeli dijela ostvarene dobiti u 2001. godini u dividende dioničarima odnosno da dio čiste ostvarene dobiti u 2001.godini u iznosu od 2.741.440,00 kn raspoređuje se u dividendu dioničarima - 20,00 kn po jednoj dionici (list 285 spisa).

Uvidom u obavijest Središnje depozitarne agencije d.d. od 21.11.2008. godine o stanju računa tuženika na dan 02.08.2002. godine utvrđeno je da je tuženik na navedeni dan bio imatelj 8.999 dionica društva tuženika(list 286. spisa). Stoga tužitelju s osnove dividende za 2001. godinu pripada iznos od 179.980,00 kn (iznos je dobiven na način da se broj dionica kojih je tužitelj bio imatelj na dan 02.08.2002. godine pomnoži sa 20 ,00 kn). Tužitelju pripadaju na navedeni iznos i zakonske zatezne kamate od 03. kolovoza 2002. godine pa do isplate po propisanoj stopi, ali on potražuje zakonsku zateznu kamatu od 01.01. 2003. godine te mu je zahtjev za zakonskim zateznim kamatama ocijenjen kao osnovan.

U odnosu na dividendu iz 1997. godinu uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 17. srpnja 1998. godine utvrđeno je kako je glavna skupština tuženika održana dana 17. srpnja 1998. godine te da je na njoj donesena odluka da se dio ostvarene dobiti u 1997. godini u iznosu od 5.162.160,00 kn raspoređi u dividendu dioničarima (list 714. spisa).

Uvidom u popis sudionika redovne glavne skupštine na dana 17. srpnja 1998. godine utvrđeno je kako je tuženik bio imatelj 37879 redovnih dionica na dan 10.07.1998. godine (list 791. spisa).

Dakle, u odnosu na 1997. godinu iz odluke o uporabi dijela dobiti društva od 17. srpnja 1998. godine proizlazi samo ukupni iznos dobiti koja će se za prethodnu godinu podijeliti dioničarima kao dividenda (5,162.160,00 kn); ali ne i iznos po dionici stoga je potrebno utvrditi udio tužiteljevih dionica uplaćenih u temeljnom kapitalu koji se odnosi na njegove dionice. Uvidom u zapisnik sa Glavne skupštine od 17. srpnja 1998. Utvrđeno je kako je ukupan broj dionica društva tuženika na navedeni dan iznosio 172.072 , stoga je dobit društva u iznosu od 5.162.160,00 kn podijeljena sa ukupnim brojem dionica tuženika na navedeni dan stoga proizlazi da tuženiku pripada po osnovi isplate dividende za 1997. godinu 30,00 kn po dionici, odnosno ukupno iznos od 1.136.370,00 kn (30x37879) dok je tužitelj potražuje iznos od 1.156.855,22 kn , stoga je zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 20.485,22 kn s osnova dividende za 1997. godinu ocijenjen kao neosnovan te je odlučeno kao u točki II

izreke presude, dok mu je priznat iznos od 1.136.370,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.1999. godine te je odlučeno kao u točki I izreke presude.

U odnosu na prigovor tuženika kako tužitelj nema pravo na isplatu dividende za one dionice koje je na temelju ugovora prenio na treće osobe, sukladno navodima drugostupanjskog suda kao i iz stanja spisa spisa proizlazi kako dionice koje je tužitelj prenio ugovorima na treće osobe (list 81. do 89. spisa) nisu niti obuhvaćene predmetnim postupkom. Podatke o vlasničkoj strukturi dionica u spornom razdoblju dostavio je sam tuženik na temelju podataka upisanih u knjigu odnosno registar dionica, kao što je iz popisa dioničara tužitelj koji su sastavni dio zapisnika sa Glavnih skupština tužitelja razvidno s kolikim brojem dionica je tužitelj raspolagao na dan održavanja skupština odnosno tužitelj potražuje upravo onaj broj dionica s kojima je raspolagao na dan održavanja te skupštine, a za 2000. i 2001. godinu podaci su dobiveni od Središnje depozitarne agencije iz čega proizlazi da je tužitelj u to vrijeme bio imatelj upravo onog broja dionica koji je bio upisan u knjigu, odnosno registar dionica, a kasnije na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u računalnom sustavu tadašnje Središnje depozitarne agencije, dakle, očito je da tužitelj niti ne traži isplatu dividende za dionice koje je prenio na treće osobe.

Slijedom svega navedenog sud je utvrdio da tužitelj ima pravo na isplatu dobiti s osnova dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. g. ukupan iznos od 1.869.023,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na pojedine iznose pa do isplate te je temeljem odredbe članka 220., 223., 226. ZTD-a donio odluku kao u točki I izreke presude.

U odnosu na dio iznosa s osnove isplate dividendi za 1997. godinu kao i u cijelosti za 1999. godinu u ukupnom iznosu od 338.563,22 kn sud je ocijenio neosnovanim te je odlučio kao u točki II izreke presude.

Tužitelj je u tužbi predložio donošenje privremene mjere radi osiguranja novčane tražbine navodeći da tuženik odbija ispuniti svoju obvezu.

Člankom 344. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/12 dalje: OZ) određeno je da se privremena mjera radi osiguranja novčane tražbine može odrediti ako predlagatelj učini vjerojatnim postojanje tražbine i opasnost da će bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine time što će svoju imovinu otuđiti, prikriti ili na drugi način njome raspolagati, dok st. 2. istog članka propisuje da predlagatelj osiguranja ne mora dokazati opasnost iz st. 1. ako učini vjerojatnim da bi predloženom mjerom protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu.

Iako je tražbina predlagatelja-tužitelja djelomično osnovana činjenice na koje se poziva predlagatelj-tužitelj, kada obrazlaže u čemu se sastoji opasnost za njegovo potraživanje ne pokazuju namjeru protivnika osiguranja da će nekom svojom radnjom spriječiti ili znatno otežati naplatu. Naime za donošenje odluke u konkretnom slučaju nije dovoljna vjerojatnost postojanja objektivne opasnosti tj. one opasnosti koja je neovisna od ponašanja protivnika osiguranja, već je potrebno da predlagatelj osiguranja učini vjerojatnom postojanje subjektivne opasnosti tj. da ukaže na konkretne radnje odnosno propuštanja protivnika osiguranja, kojima bi isti nastojao spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine predlagatelja osiguranja, što u konkretnom slučaju predlagatelj osiguranja nije učinio. Slijedom navedenog ovaj sud smatra kako iz dokumentacije sadržane u spisu ne proizlazi da je protivnik osiguranja-tuženik svoju imovinu otuđio prikriti ili na drugi način njome raspolagao niti da će to učiniti, a predlagatelj-tužitelj nije učinio vjerojatnim da bi

predloženom mjerom protivnik osiguranja-tuženik pretrpio samo neznatnu štetu, sukladno stavku 2. članka 344. OZ-a. Obzirom na navedeno a kako predlagatelj osiguranja-tužitelj nije učinio sudu vjerojatnim postojanje opasnosti da bi bez određivanja predložene privremene mjere bila spriječena ili znatno otežana naplata tražbine predlagatelja osiguranja-tužitelja, to je valjalo odbiti prijedlog za određivanje privremene mjere i stoga temeljem citiranog članka 344. OZ-a odlučiti kao u točki I izreke rješenja.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. st. 1. i članka 155. ZPP-a, a trošak tuženika se sastoji od nagrade odvjetniku za zastupanje na ročištu održanom dana 30.09.2014. godine u iznosu od 22.000,00 kn, sukladno tbr. 9 t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 91/2004., 37/05., 59/07., 148/09., 142/12 – dalje OT), trošak ročišta dana 04.12.2014.godine u iznosu od 22.000,00 kn Tbr. 9. t. 1. te trošak PDV-a od 25%, sukladno Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05., 76/07., 87/09., 94/09., 12/12 što iznosi sveukupno 55.000,00 kn, zatim potražuje trošak odvjetnika za ročište dana 31.01.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak ročišta dana 02.03.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak ročišta 20.03. 2006. godine u iznosu od 22.080,00 kn Tbr. 9. t. 1., trošak podneska od 30.01.2006. godine u iznosu od 20.280,00 kn Tbr. 8. T.1, sastav žalbe od 24.07.2009. godine u iznosu od 27.600,00 kn što zajedno sa PDV-om od 22% iznosi 134.834,00 kn. Tuženiku je priznat i trošak pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn što sveukupno iznosi 137.334,40 kuna. Tuženiku nije priznat trošak u iznosu od 60.000,00 sukladno troškovniku tuženika, jer nije naveo na što se odnosi, niti je sadržan u spisu.

Kako je tuženik uspio sa oko 16% u postupku, to u tom omjeru priznati parnični postupak iznosi 21.973,504 kn, slijedom čega je tužitelju naloženo naknaditi tuženiku navedeni iznos (tužitelj nije potraživao trošak postupak te je oslobođen od plaćanja pristojbi), stoga je odlučeno kao u točki III. izreke presude:

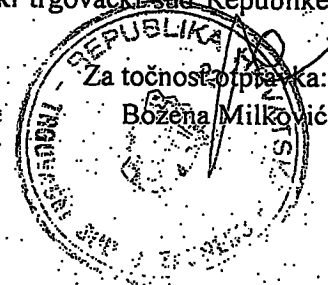
U Zagrebu, 24. travnja 2015.

SUDAC:

Beatrix Cmogorac, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu; odnosno od primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

Ref. 55 Pž-5681/2015-2

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO

14-05-2017

poštom — neposredno
..... primj. priloga
.....

07-07-2017

40-03/11-01/131

4 U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

435-14-29

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Mirne Maržić, sutkinje izvjestiteljice, te dr. sc. Jelene Čuveljak, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, OIB 38083028711, Zagreb, Ivana Lučića 6, (pravni sljednik Agencije za upravljanje državnom imovinom), protiv tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., OIB 19751350811, Zagreb, Savska cesta 66, kojeg zastupa punomoćnica Mirella Paola Frlan, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate dividende, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015., u sjednici vijeća održanoj 31. svibnja 2017.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju s osnove dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz Uredbe o visini stope zatezne kamate tekuće do 31. prosinca 2007. na iznos od:

- 1.136.370,00 kn od 1. siječnja 1999.,
- 355.311,00 kn od 1. siječnja 2000.,
- 197.362,00 kn od 1. siječnja 2002.,
- 179.980,00 kn od 1. siječnja 2003.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju zakonske zatezne kamate na iznos od 1.869.023,00 kn tekuće od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena i sudi:

Nalaže se tuženiku INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., Zagreb, Savska cesta 66, u roku od osam dana, platiti tužitelju CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, Zagreb, Ivana Lučića 6, zakonske zatezne kamate na iznos od 1.869.023,00 kn tekuće od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem

polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Obrazloženje

Pobijanom točkom I. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015., naloženo je tuženiku platiti tužitelju s osnove dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena na iznose kako slijedi: - na iznos od 1.136.370,00 kn od 1. siječnja 1999. do isplate; - na iznos od 355.311,00 kn od 1. siječnja 2000. do isplate; - na iznos od 197.362,00 kn od 1. siječnja 2002. do isplate, te - na iznos od 179.980,00 kn od 1. siječnja 2003. do isplate.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se tužitelju dosuđeni iznos odnosi na isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu. Sud je u ponovljenom postupku nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela Odluku o isplati dividende dioničarima za 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godinu. Sud je stajališta da je sukladno čl. 226. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99 i 52/00), pravo na isplatu dividende pravo dioničara i ima ga onaj tko ima članska prava u društvu u vrijeme kada se za točno određenu dionicu isplaćivala dividenda, što je u ovom konkretnom slučaju dan donošenja odluke o isplati dividende. Naime, sud je utvrdio da je tada dospjela tražbina dividende, budući da je utvrđeno da ni Statutom tuženika, ni odlukom Glavne skupštine tuženika, nije bio posebno određen dan dospelja. U odnosu na dividendu za 1998. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika 10. rujna 1999. donijela Odluku o uporabi dijela dobiti društva tuženika ostvarenu u 1998. godini u iznosu od 5.678.376,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima i to u iznosu od 33,00 kn po jednoj dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio upisan u knjigu dionica tuženika kao imatelj 10 767 dionica, stoga da tužitelju s osnove dividende za 1998. godinu pripada iznos od 355.311,00 kn. U odnosu na dividendu za 2000. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 27. srpnja 2001. Odluku o upotrebi dijela dobiti ostvarene u 2000. godini u iznosu od 3.785.584,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima u iznosu od 22,00 kn po dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio imatelj 8971 dionice prema stanju na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u Središnjoj depozitarnog agenciji (dalje: SDA), stoga da tužitelju s osnove dividende za 2000. godinu pripada iznos od 197.362,00 kn. U odnosu na dividendu za 2001. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 2. kolovoza 2002. Odluku o upotrebi dijela dobiti ostvarene u 2001. godini u iznosu od 2.741.444,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima u iznosu od 20,00 kn po dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio imatelj 8999 dionica prema stanju na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u SDA, stoga da tužitelju s osnove dividende za 2001.

godinu pripada iznos od 179.980,00 kn. U odnosu na dividendu za 1997. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 17. srpnja 1998. Odluku da se dio ostvarene dobiti u 1997. godini u iznosu od 5.162.160,00 kn rasporedi u dividendu dioničarima, s time da Glavna skupština nije odredila iznos dividende koji će se isplatiti po jednoj dionici. Sud je utvrdio da je ukupan broj dionica tuženika na navedeni dan iznosio 172 072, s time da je utvrđeno da je tužitelj tada bio imatelj 37 879 redovnih dionica tuženika. Stoga je ukupan iznos dobiti raspoređen za isplatu dividende (5.162.160,00 kn) sud podijelio s ukupnim brojem dionica tuženika (172 072) i utvrdio da je tada dividenda po dionici iznosila 30,00 kn, iz čega proizlazi da tužitelju za 1997. godinu pripada dividenda u iznosu od 1.136.370,00 kn, s obzirom na to da je u to vrijeme bio imatelj 37 879 dionica tuženika. Stoga je sud pozivom na odredbe iz čl. 220., čl. 223. i čl. 226. Zakona o trgovačkim društvima odlučio kao u pobijanoj točki I. izreke prvostupanjske presude.

Protiv navedene odluke iz točke I. izreke prvostupanjske presude, žalbu je podnio tuženik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešno izvedenih zaključaka i bitnih povreda odredaba Zakona o trgovačkim društvima, Zakona o obveznim odnosima i Zakona o parničnom postupku. Žalitelj navodi da je pobijana presuda u izravnoj suprotnosti s ranijim ukidnim rješenjem drugostupanjskog suda. Tuženik navodi da je nesporno da je pravo na isplatu dividende i njihovo dospijanje nastupilo donošenjem predmetnih odluka Glavne skupštine tuženika kojima je utvrđena isplata dividende. Međutim, tuženik smatra, da okolnost da je tužitelj tada, u vrijeme donošenja odluka Glavne skupštine tuženika raspolagao s određenim brojem dionica tuženika, ne znači automatski da istom pripada pravo na isplatu dividende za te dionice. Navodi da je tužitelj tijekom 2004. i 2005. godine prenio na treće osobe sve dionice na temelju kojih u ovoj parnici potražuje dividendu. Stoga, da bi tražbina tužitelja bila osnovana, tužitelj je morao, a budući da je dionice prodao prije izmjena i dopuna Zakona o trgovačkim društvima koje su stupile na snagu 1. travnja 2008., dokazati da je upravo on zadržao pravo na dividendu, jer se u protivnom podrazumijeva da dividendu stječe i može potraživati kupac dionica. Kako to nije dokazao, tužitelj nema aktivnu legitimaciju za ovdje postavljeni tužbeni zahtjev, pa je pobijana presuda donijeta protivno materijalnom pravu. Stoga predlaže da drugostupanjski sud usvoji njegovu žalbu na način da preinači pobijanu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu svih troškova postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je ona pravilna i zakonita osim u dijelu sporedne tražbine za isplatu zatezних kamata zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Ocjena je ovog suda da nisu ostvarene naprijed navedene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, niti tuženik navodima žalbe ukazuje na kakvu konkretnu bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

Nije osnovan ni žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, budući da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku, u cijelosti postupio u skladu s ranijom uputom ovog žalbenog suda te je raspravio i utvrdio sve odlučne činjenice i na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenio materijalno pravo glede glavnog potraživanja.

Uvodno se ističe, a u odnosu na pitanje pravnog sljedništva, da je tijekom ovog postupka tužitelj koji je pokrenuo ovu parnicu Hrvatski fond za privatizaciju, prestao postojati 31. ožujka 2011. na temelju čl. 58. st. 2. Zakona o upravljanju državnom imovinom („Narodne novine” broj 145/01 i 70/12; dalje: ZUDI), te je sukladno odredbi čl. 58. st. 3. ZUDI-a Agencija za upravljanje državnom imovinom preuzela (između ostalog) i prava Hrvatskog fonda za privatizaciju, pa tako i pravo na potraživanje isplate dividende koje je predmet ovog postupka. Dakle, s obzirom na to da se ne radi o sporu o vlasništvu dionica, poslovnih udjela u trgovačkim društvima ili nekretninama koji su bili u vlasništvu Hrvatskog fonda za privatizaciju i koji su ex lege prema čl. 58. st. 4. ZUDI-a postali vlasništvom Republike Hrvatske, a Agencija njima upravlja kao zakonski zastupnik (čl. 14. st. 2. ZUDI-a), Agencija za upravljanje državnom imovinom je u odnosu na potraživanje dividende koje je predmet ovog spora pravni sljednik Hrvatskog fonda za privatizaciju. Nadalje, budući da je Agencija za upravljanje državnom imovinom prestala postojati 30. rujna 2013. (čl. 80. st. 1. Zakona o u upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske – „Narodne novine” broj 94/13), a čl. 25. st. 1. ZUDI-a je propisao da je Centar za restrukturiranje i prodaju pravni sljednik u odnosu na sva prava i obveze Agencije, sklopljene ugovore i pokrenute sudske i druge postupke u kojima je Agencija jedna od stranaka, to je Centar za restrukturiranje i prodaju pravni sljednik Agencije za upravljanje državnom imovinom, a time i Hrvatskog fonda za privatizaciju u odnosu na pravo potraživanja isplate dividende koje je predmet ovog spora.

U žalbenoj fazi postupka predmet spora je ostao tužiteljev zahtjev za isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu u iznosima kako je to поближе označeno u pobijanoj izreci presude.

U ponovljenom postupku pred prvostupanjskim sudom je utvrđeno:

- da je Glavna skupština tuženika donijela Odluku o uporabi dobiti društva i isplati dividende dioničarima za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu;
- da je pravni prednik tužitelja (Hrvatski fond za privatizaciju) bio dioničar tuženika u vrijeme donošenja navedenih Odluka o isplati dividende s time da je u vrijeme kad je donesena Odluka o isplati dividende za:
 - 1997. godinu bio imatelj 37 879 dionica,
 - 1998. godinu bio imatelj 10 767 dionica,
 - 2000. godinu bio imatelj 8971 dionica,
 - 2001. godinu bio imatelj 8999 dionica,
- da je dividenda po dionici za 1997. godinu iznosila 30,00 kn; za 1998. godinu je dividenda po dionici iznosila 33,00 kn; za 2000. godinu je dividenda po dionici iznosila 22,00 kn; za 2001. godinu je dividenda po dionici iznosila 20,00 kn
- da navedenim odlukama o isplati dividende Glavne skupštine tuženika niti Statutom tuženika, nije bio određen datum dospijanja dividende.

Slijedom takvih utvrđenja, koja tuženik žalbom ne dovodi u pitanje, pravilno je stajalište prvostupanjskog suda da tužitelj ima pravo na isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu u ukupnom iznosu od 1.869.023,00 kn.

Prema odredbi čl. 220. st. 4. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99 i 52/00; dalje: ZTD) koji se predmetno primjenjuje s obzirom na razdoblje na koje se odnosi isplata dividende, dioničari imaju pravo da im se podijeli dobit, osim ako je odlukom glavne skupštine u skladu sa zakonom i sa statutom određeno da se dobit ne dijeli dioničarima.

U konkretnom slučaju, tuženik je sukladno toj zakonskoj odredbi donio naprijed navedene odluke o raspodjeli dobiti na način da će se čista dobit podijeliti dioničarima kao dividenda, čemu je prethodila izrada godišnjih financijskih izvješća od strane uprave društva i donošenje godišnjih financijskih izvješća (sukladno čl. 300.a, čl. 300.d i čl. 300.e ZTD-a).

Zahtjev dioničara prema društvu za isplatu dividende nastaje onoga trenutka kada glavna skupština društva donese odluku kojom određuje da će društvo dioničarima isplatiti dividendu. Obveza društva prema dioničaru na isplatu dividende nastaje i dospijeva, u pravilu, u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti ako je tom odlukom određeno da se dio dobiti ima upotrijebiti za dividendu, s time da je dopušteno vrijeme dospijeca Statutom ili odlukom Glavne skupštine odrediti u nekom terminu nakon donošenja odluke Glavne skupštine o upotrebi dobiti. U konkretnom slučaju nije sporno da vrijeme dospijeca nije bilo posebno određeno ni Statutom tuženika, niti odlukom Glavne skupštine tuženika. Stoga je, prema izloženom, obveza tuženika na isplatu dividende dospjela u trenutku donošenja Odluke o upotrebi dobiti kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

Glede spornog pitanja kome pripada pravo na dividendu, tada važećom odredbom čl. 226. ZTD-a je bilo propisano da kao dioničar koji ima dionicu što glasi na ime, vrijedi samo onaj koji je upisan u knjigu dionica. Stoga je pravilno shvaćanje prvostupanjskog suda da tužitelj ima pravo na isplatu dividende na temelju broja njegovih dionica koje su u trenutku donošenja odluke o isplati dividende bile upisane u knjigu dionica, odnosno kasnije, zabilježene na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u računalnom sustavu tadašnje SDA (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Revt-157/10, Revt-329/10, Revt-59/05 i Revt-15/02).

Ako nakon nastanka tražbine, tj. zahtjeva za isplatu dividende, a prije nego što je društvo isplatilo dividendu, dođe do prijenosa dionice, pitanje tko ima pravo na isplatu dividende prvenstveno ovisi o tome kako su prijašnji i novi dioničar to riješili pravnim poslom. Prijenosom dionice prenosi se i (apstraktno) pravo na dividendu kao jedno od materijalnih prava dioničara koje je nedjeljivo od dionice, međutim, suprotno shvaćanju žalitelja, ne može se smatrati da se prijenosom dionice prenosi i sama tražbina za isplatu dividende, već se prijenos tražbine ima izvršiti na način propisan zakonom za prijenos tražbine (cesijom) ili se pak u pravnom poslu na temelju kojega dolazi do prijenosa dionice mora određeno navesti da prijenos dionice uključuje i prijenos prava na (dospjelu ili buduću) tražbinu za isplatu dividende. Tuženik osim što je iznio činjenicu da je pravni prednik tužitelja (Hrvatski fond za privatizaciju) 2004. i 2005. godine, dakle, nakon što je dospjela tražbina utužene dividende, prenio na treće osobe dionice glede kojih u ovom sporu zahtijeva isplatu dividende, nije dokazao da je prijenosom tih dionica prenio i samu tražbinu za isplatu dospjele

dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu. Stoga je neosnovan žaliteljev prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja.

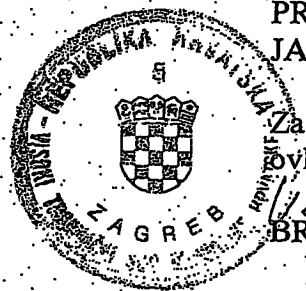
Zbog iznesenih razloga je prvostupanjski sud pravilnom primjenom materijalnog prava iz čl. 226. i čl. 220. st. 5. ZTD-a osnovano prihvatio tužbeni zahtjev za isplatu dividende u iznosu od 1.136.370,00 kn za 1997. godinu; u iznosu od 355.311,00 kn za 1998. godinu; u iznosu od 197.362,00 kn za 2000. godinu i u iznosu od 179.980,00 kn za 2001. godinu, odnosno u ukupnom iznosu od 1.869.023,00 kn.

Dividenda nije tražbina iz trgovačkog ugovora ili ugovora između trgovca i osobe javnog prava u smislu čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO), već se radi o zakonskom pravu koje proizlazi iz dionice. Stoga je pravilnom primjenom materijalnog prava (čl. 29. st. 2. ZOO-a) valjalo stopu zateznih kamata na dosuđenu dividendu od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. odrediti za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet, umjesto osam, postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena (čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj 78/15).

Zbog iznesenih razloga je valjalo na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a tuženikovu žalbu djelomično odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao u točki I. izreke ove presude, a pobijanu presudu djelomično preinačiti u odluci o stopi zateznih kamata i odlučiti kao u točki II. izreke ove presude na temelju čl. 373. t. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 31. svibnja 2017.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
JAGODA CRNOKRAK, v.r.

Za točnost otpavka
ovlašteni službenik

Brankica Curman
BRANKICA CURMAN

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMEJENO

14-05-2017

poštom — neposredno
primj. priloga

Ref. 55 Pž-5681/2015-2

07-07-2017

40-03/11-01/13/

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

435-14-29

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednice vijeća, Mirne Maržić, sutkinje izvjestiteljice, te dr. sc. Jelene Čuveljak, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, OIB 38083028711, Zagreb, Ivana Lučića 6, (pravni sljednik Agencije za upravljanje državnom imovinom), protiv tuženika INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., OIB 19751350811, Zagreb, Savska cesta 66, kojeg zastupa punomoćnica Mirella Paola Frlan, odvjetnica u Zagrebu, radi isplate dividende, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015., u sjednici vijeća održanoj 31. svibnja 2017.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju s osnove dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz Uredbe o visini stope zatezne kamate tekuće do 31. prosinca 2007. na iznos od:

- 1.136.370,00 kn od 1. siječnja 1999.,
- 355.311,00 kn od 1. siječnja 2000.,
- 197.362,00 kn od 1. siječnja 2002.,
- 179.980,00 kn od 1. siječnja 2003.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015. u točki I. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku platiti tužitelju zakonske zatezne kamate na iznos od 1.869.023,00 kn tekuće od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena i sudi:

Nalaže se tuženiku INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d., Zagreb, Savska cesta 66, u roku od osam dana, platiti tužitelju CENTAR ZA RESTRUKTURIRANJE I PRODAJU, Zagreb, Ivana Lučića 6, zakonske zatezne kamate na iznos od 1.869.023,00 kn tekuće od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem

polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Obrazloženje

Pobijanom točkom I. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1627/14 od 24. travnja 2015., naloženo je tuženiku platiti tužitelju s osnove dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu iznos od 1.869.023,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi iz Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., a od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena na iznose kako slijedi: - na iznos od 1.136.370,00 kn od 1. siječnja 1999. do isplate; - na iznos od 355.311,00 kn od 1. siječnja 2000. do isplate; - na iznos od 197.362,00 kn od 1. siječnja 2002. do isplate, te - na iznos od 179.980,00 kn od 1. siječnja 2003. do isplate.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da se tužitelju dosuđeni iznos odnosi na isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu. Sud je u ponovljenom postupku nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela Odluke o isplati dividende dioničarima za 1997., 1998., 1999., 2000. i 2001. godinu. Sud je stajališta da je sukladno čl. 226. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99 i 52/00), pravo na isplatu dividende pravo dioničara i ima ga onaj tko ima članska prava u društvu u vrijeme kada se za točno određenu dionicu isplaćivala dividenda, što je u ovom konkretnom slučaju dan donošenja odluke o isplati dividende. Naime, sud je utvrdio da je tada dospjela tražbina dividende, budući da je utvrđeno da ni Statutom tuženika, ni odlukom Glavne skupštine tuženika, nije bio posebno određen dan dospelja. U odnosu na dividendu za 1998. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika 10. rujna 1999. donijela Odluku o uporabi dijela dobiti društva tuženika ostvarenu u 1998. godini u iznosu od 5.678.376,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima i to u iznosu od 33,00 kn po jednoj dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio upisan u knjigu dionica tuženika kao imatelj 10 767 dionica, stoga da tužitelju s osnove dividende za 1998. godinu pripada iznos od 355.311,00 kn. U odnosu na dividendu za 2000. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 27. srpnja 2001. Odluku o upotrebi dijela dobiti ostvarene u 2000. godini u iznosu od 3.785.584,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima u iznosu od 22,00 kn po dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio imatelj 8971 dionice prema stanju na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u Središnjoj depozitarnog agenciji (dalje: SDA), stoga da tužitelju s osnove dividende za 2000. godinu pripada iznos od 197.362,00 kn. U odnosu na dividendu za 2001. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 2. kolovoza 2002. Odluku o upotrebi dijela dobiti ostvarene u 2001. godini u iznosu od 2.741.444,00 kn, koja čista dobit se raspoređuje u dividendu dioničarima u iznosu od 20,00 kn po dionici, a da je tužitelj u vrijeme donošenja odluke o isplati dividende bio imatelj 8999 dionica prema stanju na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u SDA, stoga da tužitelju s osnove dividende za 2001.

godinu pripada iznos od 179.980,00 kn. U odnosu na dividendu za 1997. godinu, sud je utvrdio da je Glavna skupština tuženika donijela 17. srpnja 1998. Odluku da se dio ostvarene dobiti u 1997. godini u iznosu od 5.162.160,00 kn rasporedi u dividendu dioničarima, s time da Glavna skupština nije odredila iznos dividende koji će se isplatiti po jednoj dionici. Sud je utvrdio da je ukupan broj dionica tuženika na navedeni dan iznosio 172 072, s time da je utvrđeno da je tužitelj tada bio imatelj 37 879 redovnih dionica tuženika. Stoga je ukupan iznos dobiti raspoređen za isplatu dividende (5.162.160,00 kn) sud podijelio s ukupnim brojem dionica tuženika (172 072) i utvrdio da je tada dividenda po dionici iznosila 30,00 kn, iz čega proizlazi da tužitelju za 1997. godinu pripada dividenda u iznosu od 1.136.370,00 kn, s obzirom na to da je u to vrijeme bio imatelj 37 879 dionica tuženika. Stoga je sud pozivom na odredbe iz čl. 220., čl. 223. i čl. 226. Zakona o trgovačkim društvima odlučio kao u pobijanoj točki I. izreke prvostupanjske presude.

Protiv navedene odluke iz točke I. izreke prvostupanjske presude, žalbu je podnio tuženik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešno izvedenih zaključaka i bitnih povreda odredaba Zakona o trgovačkim društvima, Zakona o obveznim odnosima i Zakona o parničnom postupku. Žalitelj navodi da je pobijana presuda u izravnoj suprotnosti s ranijim ukidnim rješenjem drugostupanjskog suda. Tuženik navodi da je nesporno da je pravo na isplatu dividende i njihovo dospijanje nastupilo donošenjem predmetnih odluka Glavnih skupština tuženika kojima je utvrđena isplata dividende. Međutim, tuženik smatra, da okolnost da je tužitelj tada, u vrijeme donošenja odluka Glavnih skupština tuženika raspolagao s određenim brojem dionica tuženika, ne znači automatski da istom pripada pravo na isplatu dividende za te dionice. Navodi da je tužitelj tijekom 2004. i 2005. godine prenio na treće osobe sve dionice na temelju kojih u ovoj parnici potražuje dividendu. Stoga, da bi tražbina tužitelja bila osnovana, tužitelj je morao, a budući da je dionice prodao prije izmjena i dopuna Zakona o trgovačkim društvima koje su stupile na snagu 1. travnja 2008., dokazati da je upravo on zadržao pravo na dividendu, jer se u protivnom podrazumijeva da dividendu stječe i može potraživati kupac dionica. Kako to nije dokazao, tužitelj nema aktivnu legitimaciju za ovdje postavljeni tužbeni zahtjev, pa je pobijana presuda donijeta protivno materijalnom pravu. Stoga predlaže da drugostupanjski sud usvoji njegovu žalbu na način da preinači pobijanu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu svih troškova postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je ona pravilna i zakonita osim u dijelu sporedne tražbine za isplatu zatezних kamata zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Ocjena je ovog suda da nisu ostvarene naprijed navedene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, niti tuženik navodima žalbe ukazuje na kakvu konkretnu bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

Nije osnovan ni žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, budući da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku, u cijelosti postupio u skladu s ranijom uputom ovog žalbenog suda te je raspravio i utvrdio sve odlučne činjenice i na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno je primijenio materijalno pravo glede glavnog potraživanja.

Uvodno se ističe, a u odnosu na pitanje pravnog sljedništva, da je tijekom ovog postupka tužitelj koji je pokrenuo ovu parnicu Hrvatski fond za privatizaciju, prestao postojati 31. ožujka 2011. na temelju čl. 58. st. 2. Zakona o upravljanju državnom imovinom („Narodne novine” broj 145/01 i 70/12; dalje: ZUDI), te je sukladno odredbi čl. 58. st. 3. ZUDI-a Agencija za upravljanje državnom imovinom preuzela (između ostalog) i prava Hrvatskog fonda za privatizaciju, pa tako i pravo na potraživanje isplate dividende koje je predmet ovog postupka. Dakle, s obzirom na to da se ne radi o sporu o vlasništvu dionica, poslovnih udjela u trgovačkim društvima ili nekretninama koji su bili u vlasništvu Hrvatskog fonda za privatizaciju i koji su ex lege prema čl. 58. st. 4. ZUDI-a postali vlasništvom Republike Hrvatske, a Agencija njima upravlja kao zakonski zastupnik (čl. 14. st. 2. ZUDI-a), Agencija za upravljanje državnom imovinom je u odnosu na potraživanje dividende koje je predmet ovog spora pravni sljednik Hrvatskog fonda za privatizaciju. Nadalje, budući da je Agencija za upravljanje državnom imovinom prestala postojati 30. rujna 2013. (čl. 80. st. 1. Zakona o u upravljanju i raspolaganju imovinom u vlasništvu Republike Hrvatske – „Narodne novine” broj 94/13), a čl. 25. st. 1. ZUDI-a je propisao da je Centar za restrukturiranje i prodaju pravni sljednik u odnosu na sva prava i obveze Agencije, sklopljene ugovore i pokrenute sudske i druge postupke u kojima je Agencija jedna od stranaka, to je Centar za restrukturiranje i prodaju pravni sljednik Agencije za upravljanje državnom imovinom, a time i Hrvatskog fonda za privatizaciju u odnosu na pravo potraživanja isplate dividende koje je predmet ovog spora.

U žalbenoj fazi postupka predmet spora je ostao tužiteljev zahtjev za isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu u iznosima kako je to pobliže označeno u pobijanoj izreči presude.

U ponovljenom postupku pred prvostupanjskim sudom je utvrđeno:

- da je Glavna skupština tuženika donijela Odluke o uporabi dobiti društva i isplati dividende dioničarima za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu;

- da je pravni prednik tužitelja (Hrvatski fond za privatizaciju) bio dioničar tuženika u vrijeme donošenja navedenih Odluka o isplati dividende s time da je u vrijeme kad je donesena Odluka o isplati dividende za:

- 1997. godinu bio imatelj 37 879 dionica,

- 1998. godinu bio imatelj 10 767 dionica,

- 2000. godinu bio imatelj 8971 dionica,

- 2001. godinu bio imatelj 8999 dionica,

- da je dividenda po dionici za 1997. godinu iznosila 30,00 kn; za 1998. godinu je dividenda po dionici iznosila 33,00 kn; za 2000. godinu je dividenda po dionici iznosila 22,00 kn; za 2001. godinu je dividenda po dionici iznosila 20,00 kn

- da navedenim odlukama o isplati dividende Glavne skupštine tuženika niti Statutom tuženika, nije bio određen datum dospjeća dividende.

Slijedom takvih utvrđenja, koja tuženik žalbom ne dovodi u pitanje, pravilno je stajalište prvostupanjskog suda da tužitelj ima pravo na isplatu dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu u ukupnom iznosu od 1.869.023,00 kn.

Prema odredbi čl. 220. st. 4. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93, 34/99, 121/99 i 52/00; dalje: ZTD) koji se predmetno primjenjuje s obzirom na razdoblje na koje se odnosi isplata dividende, dioničari imaju pravo da im se podijeli dobit, osim ako je odlukom glavne skupštine u skladu sa zakonom i sa statutom određeno da se dobit ne dijeli dioničarima.

U konkretnom slučaju, tuženik je sukladno toj zakonskoj odredbi donio naprijed navedene odluke o raspodjeli dobiti na način da će se čista dobit podijeliti dioničarima kao dividenda, čemu je prethodila izrada godišnjih financijskih izvješća od strane uprave društva i donošenje godišnjih financijskih izvješća (sukladno čl. 300.a, čl. 300.d i čl. 300.e ZTD-a).

Zahtjev dioničara prema društvu za isplatu dividende nastaje onoga trenutka kada glavna skupština društva donese odluku kojom određuje da će društvo dioničarima isplatiti dividendu. Obveza društva prema dioničaru na isplatu dividende nastaje i dospijeva, u pravilu, u trenutku donošenja odluke o upotrebi dobiti ako je tom odlukom određeno da se dio dobiti ima upotrijebiti za dividendu, s time da je dopušteno vrijeme dospijea Statutom ili odlukom Glavne skupštine odrediti u nekom terminu nakon donošenja odluke Glavne skupštine o upotrebi dobiti. U konkretnom slučaju nije sporno da vrijeme dospijea nije bilo posebno određeno ni Statutom tuženika, niti odlukom Glavne skupštine tuženika. Stoga je, prema izloženom, obveza tuženika na isplatu dividende dospjela u trenutku donošenja Odluke o upotrebi dobiti kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

Glede spornog pitanja kome pripada pravo na dividendu, tada važećom odredbom čl. 226. ZTD-a je bilo propisano da kao dioničar koji ima dionicu što glasi na ime, vrijedi samo onaj koji je upisan u knjigu dionica. Stoga je pravilno shvaćanje prvostupanjskog suda da tužitelj ima pravo na isplatu dividende na temelju broja njegovih dionica koje su u trenutku donošenja odluke o isplati dividende bile upisane u knjigu dionica, odnosno kasnije, zabilježene na njegovom računu nematerijaliziranih vrijednosnih papira u računalnom sustavu tadašnje SDA (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Revt-157/10, Revt-329/10, Revt-59/05 i Revt-15/02).

Ako nakon nastanka tražbine, tj. zahtjeva za isplatu dividende, a prije nego što je društvo isplatilo dividendu, dođe do prijenosa dionice, pitanje tko ima pravo na isplatu dividende prvenstveno ovisi o tome kako su prijašnji i novi dioničar to riješili pravnim poslom. Prijenosom dionice prenosi se i (apstraktno) pravo na dividendu kao jedno od materijalnih prava dioničara koje je nedjeljivo od dionice, međutim, suprotno shvaćanju žalitelja, ne može se smatrati da se prijenosom dionice prenosi i sama tražbina za isplatu dividende, već se prijenos tražbine ima izvršiti na način propisan zakonom za prijenos tražbine (cesijom) ili se pak u pravnom poslu na temelju kojega dolazi do prijenosa dionice mora određeno navesti da prijenos dionice uključuje i prijenos prava na (dospjelu ili buduću) tražbinu za isplatu dividende. Tuženik osim što je iznio činjenicu da je pravni prednik tužitelja (Hrvatski fond za privatizaciju) 2004. i 2005. godine, dakle, nakon što je dospjela tražbina utužene dividende, prenio na treće osobe dionice glede kojih u ovom sporu zahtijeva isplatu dividende, nije dokazao da je prijenosom tih dionica prenio i samu tražbinu za isplatu dospjele

dividende za 1997., 1998., 2000. i 2001. godinu. Stoga je neosnovan žaliteljev prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja.

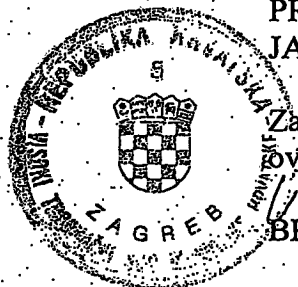
Zbog iznesenih razloga je prvostupanjski sud pravilnom primjenom materijalnog prava iz čl. 226. i čl. 220. st. 5. ZTD-a osnovano prihvatio tužbeni zahtjev za isplatu dividende u iznosu od 1.136.370,00 kn za 1997. godinu; u iznosu od 355.311,00 kn za 1998. godinu; u iznosu od 197.362,00 kn za 2000. godinu i u iznosu od 179.980,00 kn za 2001. godinu, odnosno u ukupnom iznosu od 1.869.023,00 kn.

Dividenda nije tražbina iz trgovačkog ugovora ili ugovora između trgovca i osobe javnog prava u smislu čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO), već se radi o zakonskom pravu koje proizlazi iz dionice. Stoga je pravilnom primjenom materijalnog prava (čl. 29. st. 2. ZOO-a) valjalo stopu zateznih kamata na dosuđenu dividendu od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. odrediti za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet, umjesto osam, postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do isplate, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena (čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj 78/15).

Zbog iznesenih razloga je valjalo na temelju čl. 368. st. 1. ZPP-a tuženikovu žalbu djelomično odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao u točki I. izreke ove presude, a pobijanu presudu djelomično preinačiti u odluci o stopi zateznih kamata i odlučiti kao u točki II. izreke ove presude na temelju čl. 373. t. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 31. svibnja 2017.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
JAGODA CRNOKRAK, v.r.

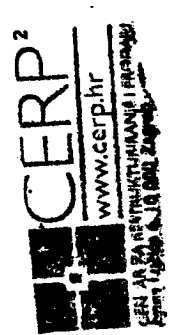

Za točnost otpavka
ovlašteni službenik

Brankica Curman
BRANKICA CURMAN

Nature of the item/Vrsta pošiljke: **Value Shipment**
 Vrsta pošiljke: **Vrijedna pošiljka**
 Registered parcel / **Amoviti**
 Registered letter / **Amoviti**
 Registered other / **Amoviti**
 Registered parcel / **Amoviti**
 Registered letter / **Amoviti**
 Registered other / **Amoviti**
AR RF 03 424 073 9 HR
 N° of / **AR RF 03 424 073 9 HR**
 Bi. broj / **AR RF 03 424 073 9 HR**
 Money order / **Amoviti**
 Uputnica / **Amoviti**
Meets or a destination/ispunjava se na odredištu
 The item mentioned above has been at / **Date**
 Gornje navedena pošiljka / **Datum**
 delivered / paid / **20**
 uručena je / **isplaćena je**
 Signature / **Datum i potpis**

* The advice may be signed by the addressee or, if the regulations of the country of destination so provide, by another authorized person.
 * Ovu obavijest može potpisati primaoca ili, ako to predviđaju odredbe države dopuštaju, drugu ovlaštenu osobu ili ispostolnik odgovarajućeg ureada.

Handwritten signature

AR

AR
CERP
www.cerp.hr
CERN ZA RESTRUKTURIZACIJE I PROMJE
Prava Laska 6, 10 000 Zagreb
Locality and country
Mjesto i država
Uputnica
Amoviti
Meets or a destination/ispunjava se na odredištu
The item mentioned above has been at / Date
Gornje navedena pošiljka / Datum
delivered / paid / 20
uručena je / isplaćena je
Signature / Datum i potpis

Handwritten: VATA: 423-05/19-01/1

Ozn. za narudžbu: 75/2016

FINA

UL. BRADA, VUKOVAČA 7

Handwritten: 10000 ZAGREB

